

ZAHRANIČNÍ POLITIKA ČESKÉ REPUBLIKY

dokumenty

9/2007

MINISTERSTVO ZAHRANIČNÍCH VĚCÍ

PREZIDENT ČESKÉ REPUBLIKY

**PROJEV PREZIDENTA VÁCLAVA KLAUSE
NA SUMMITU OSN O ZMĚNÁCH KLIMATU V NEW YORKU
(24.9.2007)**

Česká verze projevu prezidenta České republiky Václava Klause na konferenci OSN o změnách klimatu.

Pane předsedo, vážení kolegové, dámy a pánové,

předchozí řečník zmínil termín odpovědnost. Rád bych začal stejným termínem. Jako zodpovědní politici víme, že musíme jednat, je-li to nezbytné. Víme, že je naší povinností iniciovat vhodná opatření, může-li dojít k ohrožení občanů našich zemí. A víme i to, že se musíme domlouvat s kolegy z dalších zemí, nemůže-li být problém uzavřen do hranic jednotlivých států. Přispívat k tomu je jedním z hlavních důvodů existence institucí, jakou je Organizace spojených národů.

Politici jsou ale také povinni zajistit, aby náklady těch opatření, která navrhují, nebyly větší, než efekty, které z nich plynou. Musí proto velmi pozorně vyhodnocovat a analyzovat všechny své projekty a iniciativy. Musí to dělat i tehdy, je-li to nepopulární a znamená-li to „foukání proti větru“ módy a politické korektnosti. Chtěl bych blahopřát generálnímu tajemníkovi Pan Ki-munovi za zorganizování této konference a poděkovat mu za to, že nám tím poskytl příležitost vyslovit se k důležitému, ale dosud zcela jednostranně diskutovanému problému klimatických změn. Důsledky přijetí hypotézy o klimatických změnách jako o reálné, rozsáhlé, okamžité a lidmi způsobené hrozbě by byly tak enormní, že jsme povinováni „měřit dvakrát“, než učiníme jakákoli rozhodnutí. Obávám se, že se to nyní neděje.

Chtěl bych uvést několik myšlenek, které jsou nezbytné k tomu, abychom tuto věc uvedli do patřičného kontextu:

1. Navzdory uměle a neoprávněně vytvořené představě o velkém rozsahu probíhajících klimatických změn, bylo zvýšení globálních teplot v posledních letech, desetiletích a stoletích v historickém porovnání velmi malé. Jeho důsledky na člověka a jeho aktivity jsou v podstatě zanedbatelné.

2. Hrozba spojená s hypotetickým budoucím globálním oteplováním vychází výlučně z velmi spekulativních prognóz, nikoli z vědecky ověřené minulé zkušenosti a z rozpoznání jejích trendů a tendencí. Tyto prognózy vycházejí z relativně krátkých časových řad relevantních proměnných a z prognostických modelů, které se neukázaly být dostatečně spolehlivými při objasnění vývoje v minulosti.

3. V rozporu s mnoha sebevědomými a samoučelnými výroky ohledně příčin probíhajících klimatických změn žádný vědecký konsensus neexistuje. Nestranný pozorovatel musí přiznat, že obě strany sporu - tedy ti, kteří věří v dominantní úlohu člověka v nedávných klimatických změnách, i ti, kteří podporují hypotézu o převážně přírodní příčině klimatických výkyvů - nabízejí argumenty natolik silné, že jim nevědecká veřejnost musí pozorně naslouchat. Vyhlášovat předčasné vítězství jedné skupiny nad druhou by bylo tragickou chybou a já se obávám, že ji právě teď děláme.

4. Výsledkem tohoto vědeckého sporu uvnitř klimatologie je to, že někteří z nás žádají okamžitou akci, zatímco jiní před ní varují. Racionální chování vždy závisí na porovnání velikosti a pravděpodobnosti rizika a velikosti nákladů, jak se tomuto riziku vyhnout. Jako zodpovědný politik, jako ekonom, jako autor knihy o ekonomice klimatických změn a s vědomím všech dostupných informací a argumentů docházím

k závěru, že je riziko velmi malé, že jsou náklady, jak se mu vyhnout, neúnosně vysoké a že je aplikace fundamentalisticky interpretovaného principu předběžné opatrnosti chybnou strategií.

5. I ti politici, kteří věří v existenci rozsáhlého globálního oteplování - a já mezi ně nepatřím - a zejména ti, kteří věří v jeho antropogenní původ, jsou rozděleni: někteří z nich chtějí kontrolovat a omezovat globální klimatické změny (a jsou připraveni vynakládat na to obrovské finanční zdroje), zatímco jiní se spoléhají na přirozenou lidskou adaptabilitu, na modernizaci a technický pokrok a zejména na blahodárné účinky budoucího růstu bohatství a blahobytu (a proto preferují vydávat veřejné prostředky tímto směrem). Druhá varianta je méně efektivní a méně ambiciózní, ale slibuje daleko více než ta první.

6. Celý problém nemá pouze svou časovou dimenzi, ale má i svůj mimořádně důležitý prostorový nebo regionální aspekt. To je třeba hlasitě připomínat zejména zde, na půdě OSN. Různá úroveň ekonomického rozvoje, životní úrovně a bohatství v různých místech světa vede k tomu, že je každé plošné, celosvětové, univerzální řešení příliš nákladné, nespravedlivé a do značné míry diskriminační. Dnešní rozvinuté země nemají právo jakýmkoliv dalším způsobem zatěžovat méně rozvinuté země. Diktovat jim ambiciózní a pro chudší státy často nevhodné environmentální standardy je chybou a mělo by to být vyloučeno z nabídky doporučených opatření.

Mám následující doporučení:

1. OSN by měla zorganizovat dva paralelní mezivládní panely o klimatických změnách a publikovat dvě konkurenční zprávy. Podmínkou jakékoli efektivní a racionální debaty je zbavit se jednostranného monopolu. Nezbytným výchozím bodem by bylo poskytnutí stejné, nebo aspoň srovnatelné finanční podpory oběma skupinám vědců.

2. Jednotlivé členské země OSN by si měly vzájemně naslouchat a měly by se učit z chyb i úspěchů jiných, ale každá země by si měla vytvořit svůj vlastní program jak se stavět k důsledkům případných klimatických změn a hlavně by měla mít možnost rozhodnout se sama, jakou prioritu přidělí tomuto problému.

Děkuji vám za vaši pozornost a myslím, že můžeme začít šetřit energií tím, že by se tato budova a tento sál méně klimatizovaly.

ČTK

**PROJEV PREZIDENTA ČESKÉ REPUBLIKY
NA VALNÉM SHROMÁŽDĚNÍ OSN
(26.9.2007)**

Pane předsedo, dovoluji mi, abych Vám nejprve pogrataloval k Vašemu zvolení do funkce předsedy 62. zasedání Valného shromáždění. Také bych chtěl pozdravit váženého pana generálního tajemníka při jeho první účasti na zahájení Valného shromáždění.

Rád bych začal tím, že moje země je hrdá na to, že je jedním ze zakladatelů OSN v jeho současné podobě. Česká republika, nástupnický stát Československa, se v minulosti aktivně podílela na všech druzích aktivit OSN a bude tak činit i do budoucna.

Neúčastníme se pouze na práci samotného OSN, ale také aktivit jeho specializovaných organizací a agentur, jako jsou UNESCO, UNDP, FAO, WHO, Mezinárodní agentura pro atomovou energii, a mnoha dalších. Vždy jsme podporovali každou smysluplnou iniciativu, která vede k zvýšení stability a prosperity ve světě.

Jsem rád, že mohu potvrdit, že Česká republika má ambice být zvolena nestálým členem Rady bezpečnosti pro období 2008-2009. Věřím, že nám může většina členských zemí důvěřovat a že si jejich hlasy zasloužíme.

Jsme přesvědčeni, že jsme již prokázali svou oddanost svobodě, demokracii, mezinárodní spolupráci, ekonomickému rozvoji a respektu k svrchovanosti států patřících do tohoto společenství národů. Naše země byla členem Rady bezpečnosti v letech 1994 a 1995, když jsem byl ministerským předsedou. Snažili jsme se, jak jsme nejlépe mohli. Chovali jsme se předvídatelně a pracovali jsme velmi usilovně. Nyní, jako prezident České republiky, Vás mohu ujistit, že odvedeme ještě lepší práci.

Vždy jsme uznávali zásadní odpovědnost Rady bezpečnosti OSN za udržování mezinárodního míru a bezpečnosti. Od počátku devadesátých let se Česká republika podílela na více než 20ti mírových misích OSN a operacích pod mandátem OSN na Balkáně, v Asii a v Africe. Jsme hluboce přesvědčeni o nutnosti prevence a nenásilného řešení sporů a konfliktů. To můžeme potvrdit naším vlastním chováním – nenásilným rozdělením Československa v roce 1992. V několika posledních letech jsme také několikanásobně navýšili naši oficiální rozvojovou pomoc.

V posledních 18ti letech došlo v České republice k rychlému a dynamickému vývoji, který byl umožněn pádem komunismu a naším rychlým zbavením se tohoto velmi represivního, nelidského a neefektivního politického, společenského a ekonomického systému. Naše radikální transformační strategie – založená na politickém pluralismu, parlamentní demokracii a tržní ekonomice – byla úspěšná.

Dalším důležitým impulsem k našemu rozvoji bylo naše přibližování se k Evropské unii a vstup do ní, který se uskutečnil před třemi lety. Dnes je Česká republika plnohodnotným členem Unie a v první polovině roku 2009 bude vykonávat předsednictví EU. Možná bude pro toto fórum zajímavé vědět, že slogan českého

předsednictví je "Evropa bez bariér". Tím jsou myšleny jak vnitřní, tak vnější bariéry Unie. Plně podporuji tento koncept, protože jsem pevně přesvědčen o nutnosti odstraňovat bariéry, které brzdí ekonomický rozvoj, zejména v rozvojových zemích.

Pane předsedo, Organizaci spojených národů považujeme za vysoce důležitou a fakticky nenahraditelnou platformu. V současném světě za ni neexistuje náhrada. Je to platforma k setkávání se a ke konzultacím, k dialogu a – v řadě případů – k dosažení dohod na smlouvách mezi zeměmi, sdílejícími stejné nebo podobné hodnoty a politické postoje.

Tato unikátní platforma je založena na pluralitě názorů 192 členských států a na vzájemném respektu k jejich, někdy rozdílným, postojům. Ambicí OSN není, a nikdy by být nemělo, hledání jednoho povinného, jednolitého názoru vnuceného některými z nás těm, kteří nesouhlasí.

Termín platforma jsem nepoužil náhodou nebo bezúčelně. Používáním tohoto termínu nepřímo protestuji proti alternativnímu konceptu, kterým je koncept globálního vládnutí. Ten je založen na neudržitelné tezi, že světu může být "globálně vládnuto", že může být organizován, kontrolován, řízen a/nebo dokonce plánován. Usilovat o uskutečnění této myšlenky je něco, co nemůžeme nikdy připustit. Je to ambice založená na „pýše rozumu“ a na „předstírání vědění“. Demokracie je něco jiného.

Jsou mezi námi někteří, kteří preferují operativní efektivitu (schopnost jednat) této organizace před uznáním existence odlišných názorů. Chtějí rozhodovat jednodušeji a rychleji. Naše komunistická minulost nám říká, že bychom toto dělat neměli. I my chceme, aby OSN bylo přiměřeně akceschopné. Kategoricky ale odmítáme, aby se tak stalo na úkor jednotlivých členských zemí. Musíme také respektovat názory jednotlivých členů, bez ohledu na jejich velikost. Klíčové je, aby měla každá členská země rovnocenné postavení, a aby nebyl její hlas ignorován.

Musíme jít kupředu. OSN potřebuje změny. Podporujeme reformu OSN, protože tato organizace by měla více odrážet současnou situaci ve světě, než situaci v období, kdy bylo OSN založeno. Některé změny jsou nevyhnutelné a měli bychom je vážně diskutovat.

K naší velké lítosti jsme - v současném světě - svědky mnoha případů nedostatku svobody a demokracie. Naším úkolem pro budoucnost je jejich minimalizace. Bohužel nevidím a neslyším pojmy svoboda a demokracie zde (a ani jinde) tak často, jak by si zasloužily. Častěji slyšíme jiná slova - pomoc, vládní iniciativy a intervence, sociální spravedlnost, pozitivní práva, životní prostředí, zdroje, klima, řešení problémů, čelení hrozbám, globální výzvy atd.

Tady musíme být velmi opatrní. Měli bychom podporovat smysluplné aktivity, ale ne projekty, které ve skutečnosti omezují rozvoj některých zemí či regionů. Měli bychom efektivně využívat přírodní zdroje, měli bychom chránit životní prostředí, ale nikoli způsobem omezujícím lidskou aktivitu a poškozujícím ekonomický rozvoj. Globálnímu rozvoji bychom více pomohli snížením bariér, než větším poskytováním podmíněné pomoci. Omezování protekcionismu a snížení exportních subvencí je daleko účinnější formou pomoci rozvojovým zemím, než

cokoliv jiného. Neměli bychom připustit, aby bylo rozvojovým zemím bráněno v jejich vlastním ekonomickém růstu uvalováním dodatečných břemen, která nebudou schopny unést.

Na pondělní konferenci o změně klimatu jsem rezolutně varoval před neopodstatněným šířením paniky ze strany aktivistů globálního oteplování a jejich sympatizantů v některých vládách a mezinárodních organizacích, ale dokonce i tento potenciální problém, stejně jako každý jiný, nemůže být nikdy vyřešen bez spoléhání se na svobodu, svobodné trhy, volný obchod a další atributy svobodné společnosti.

Ochrana životního prostředí je velmi důležitá, musíme ale být skromnější a pokornější v našich pokusech řídit současný složitý svět.

Pane předsedo, vážení kolegové, využijme potenciál této organizace jak to nejvíce jde. Spolupracujme, naslouchejme si, vyjednávejme do poslední možné chvíle, pokusme se porozumět druhým. Česká republika se snaží těmito zásadami řídit.

KPR

**PROJEV VÁCLAVA KLAUSE
NA COUNCIL FOR NATIONAL POLICY CONFERENCE,
SALT LAKE CITY, USA
WHAT IS ENDANGERED: CLIMATE OR FREEDOM?
(28.9.2007)**

Thank you very much for the invitation to this important gathering. Thank you for giving me a chance to address this very distinguished audience.

I have to start on a personal note. This is not my first visit of Salt Lake City. I spent here two hours in one beautiful spring morning in May, 1969. After studying during the spring term at Cornell University I boarded a Greyhound bus and spent 20 days traveling across the United States. I was here in jeans and with long hair. I had breakfast here somewhere, walked around, visited the temple and boarded the bus again with the next stop Reno.

I did not expect to come here again and especially in the position I hold now. It was in the dark communist days. It was at the end of the short but promising era of the Czechoslovak Prague Spring and it was my first and at the same time last visit to your beautiful country for the next 20 years. The collapse of communism in November 1989 changed everything. Freedom and democracy which followed as a result of our radical systemic change made us a totally different country, free and prosperous, member of the European Union and NATO, and a good friend and close ally of the United States of America.

I used the term “communism collapsed” not without purpose. I know that there are – both here and elsewhere – many people who claim that they defeated communism. As an integral part and active player of that process, I would dare to argue that communism melted down and would add that the meltdown was accelerated by the strong stances of Ronald Reagan and Margaret Thatcher who refused to compromise with the Soviet Union. What helped us was their policies, not the soft, so called peace-policy of our West European neighbors.

I have had tens, if not hundreds of speeches in your country after that. At the beginning, my topics were communism and how to get rid of its legacy. The transition from communism to a free society is over, and not only in my country. One may have reservations about developments in some of the former communist countries but I strongly disagree with attempts to look at those countries with a misleading optics of fighting communism there now. To trivialize the multifaceted and multidimensional post-communist transition in such a way is a serious fallacy.

My second topic, if not obsession, used to be (and still is) Europe and the European Union, something not sufficiently understood here. After almost half a century of communism the Czech Republic wanted to be again a normal European country, which means – these days – to be a member of the European Union.

This is what we accepted and both our gradual approaching the EU during the first fifteen years after the fall of communism and our entry into it three years ago represented an integral part of our radical political, social and economic

transformation. Nevertheless, our communist experience made us sensitive to all kinds, forms, manifestations and aspects of the suppression of freedom and democracy in the name of allegedly “higher” goals and due to it we find that the EU unification project itself – an almost holy and sacred goal which explains, justifies and excuses everything – not only a blessing. The currently politically correct approach, I call Europeism, does not see it and tries to create a brave new world without nations, without borders, without politics, without a “demos” (which means without authentic citizens) and – as a result of it – without democracy. I see it as a big problem.

Today, I intend to discuss another “high and holy” issue. I want to speak about supposed devastating climate changes, about consequences of global warming and about our responses and reactions to them. Some people try – consciously or subconsciously – caricature people like me and accuse those of us, who dare to speak about it differently than is now politically correct, of talking about things we do not understand and are not experts on. They are wrong. People like me do not try to enter the field of climatology, do not try to better measure global temperature, and do not try to suggest alternative scenarios of the future global climate fluctuations (based on different, but equally speculative and unreliable forecasting models). In my argumentation I don’t talk about climatology but about environmentalism, about an ideology which puts nature and environment and their supposed protection and preservation before and above freedom.

It may sound surprisingly but I have the feeling that I have not changed the subject of my talks in the last 18 years. Talking about communism, talking about europeism and talking about environmentalism is more or less, structurally, similar if not identical. The issue is always freedom and its enemies. Those of us who feel very strongly about it can never accept

- the irrationality with which the current world has embraced the climate change (or global warming) as the main threat to the future of mankind, as well as

- the irrationality of proposed and partly already implemented public initiatives because they will fatally endanger our freedom and prosperity, the two goals we consider – I do believe – our priorities.

After spending the whole day at the UN Climate Change Conference on Monday and two following days at the General Assembly I know what I am talking about.

The problem is that we are confronted with many prejudices, misunderstandings and now already also vested interests. As I said, the climate change debate is basically not about science; it is about ideology. It is not about global temperature; it is about the concept of human society. It is not about scientific ecology; it is about environmentalism.

I would summarize my position on these issues in the following way:

1. Contrary to the currently prevailing views – promoted by global warming alarmists, Al Gore’s preaching, the IPCC, or the Stern Report – the increase in global temperatures in the last years, decades and centuries has been very small and because of its size practically negligible in its actual impact upon human beings and

their activities. (The today's difference of temperature between Prague and Salt Lake City is almost 30 degrees Fahrenheit, which is much more than even Al Gore promises as regards the whole next century temperature increase.)

2. The available empirical evidence is not alarming. The arguments of global warming alarmists rely exclusively upon very speculative forecasts, not upon past experience. Their forecasts are based on experimental simulations of very large forecasting models that have not been found very reliable when explaining past developments.

3. The whole debate is, of course, not only about ideology. The problem has its important scientific aspect but it should be stressed that the scientific dispute about the causes of recent climate changes continues. The attempt to proclaim a scientific consensus on this issue is a tragic mistake, because there is none.

4. We are rational and responsible people and know that we have to act when necessary. But we should know that a rational response to any danger depends on the size and probability of the eventual risk and on the magnitude of the costs of its avoidance. As a responsible politician, as an academic economist, as an author of a book about the economics of climate change, I feel obliged to say that – based on our current knowledge – the risk is too small and the costs of eliminating it too high. The application of the so called “precautionary principle,” advocated by the environmentalists, is – conceptually – a wrong strategy.

5. The deindustrialization and similar restrictive policies will be of no help. Instead of blocking economic growth, the increase of wealth all over the world and fast technical progress – all connected with freedom and free markets – we should leave them to proceed unhampered. Economic growth, increase of wealth and technical progress represent the solution to the consequences of eventual climate changes, not their cause. We should promote adaptation, modernization, technical progress. We should trust in the rationality of free people.

6. This issue has a very important North-South and West-East dimension. The developed countries do not have the right to impose any additional burden on the less developed countries. Imposing overambitious and – for such countries – economically disastrous environmental standards on them is unfair and discriminatory.

No radical measures are necessary. Famous Czech writer of the early 20th century Jaroslav Hašek, whose book “The Good Soldier Schweik” is known world-wide, made a good point saying: “To chce klid”. The Americans would probably say “Take it easy” or “Let's be cool” or “Calm down!”. What the world needs now is to remain “quite normal”. It requires, however, to get rid of the one-sided monopoly, both in the field of climatology and in the public debate. We have to listen to arguments. We have to forget the destructive, but currently so fashionable dictate (if not tyranny) of political correctness. We should provide the same or comparable financial backing to those scientists who do not accept the global warming alarmism.

When I spoke at the UN conference on climate change on Monday morning, I concluded my speech by saying: „We should trust in the rationality of man and in the outcome of spontaneous evolution of human society, not in the virtues of political

activism. Therefore, let's vote for adaptation, not for attempts to mastermind the global climate." There is nothing to add to it. Especially to this audience.

KPR

**ROZHOVOR PREZIDENTA REPUBLIKY
VÁCLAVA KLAUSE
PRO DENÍK MLADÁ FRONTA DNES
(29.9.2007)**

Václav Klaus ještě ani nepromluvil na pondělní konferenci OSN v New Yorku o globálním oteplování, a už dopředu vyvolal v Česku velké vášně. Byl obviněn zejména z toho, že poškozuje zájmy země a že hovoří pouze a pouze za sebe. A jak to nakonec v Americe dopadlo? Jaké byly reakce? A co ještě řekl v dalším projevu o reformě OSN a naší kandidatuře do Rady bezpečnosti? Prezident na to odpověděl v rozhovoru pro MF DNES z New Yorku.

Pane prezidente, 4. září vydal známý a dnes už i slavný dánský statistik Bjorn Lomborg novou knihu, jejíž název by se dal přeložit jako "Zchlad'te to: průvodce skeptického environmentalisty po globálním oteplování". Kromě jiného tam píše, že "samo počasí znamená méně než to, jak na ně reagují lidé". I když environmentalisty kritizujete, s touto jeho větou souhlasíte?

Novou knihu pana Lomborga jsem neviděl. Ale řada věcí, které říká, je obdobná tomu, co říkám já. Řada je naopak zcela rozdílná. V úterý jsem měl v New Yorku ještě jeden daleko delší projev na podobné téma, a když jsem přemýšlel, co máme my lidé v tomto případě udělat, tak jsem Američanům citoval Haškovo švejkovské: To chce klid! Pokoušeli jsme se u toho nalézt adekvátní anglický výraz a nacházeli jsme samé zajímavé: Buďme klidní. Buďme normální. Neblázněme. To je jedno důležité poselství, které jsem chtěl v Americe zanechat, pokud jde o změny klimatu.

Jenže u nás se pořád říká, že vy tím jenom provokujete. Že jde o čirou ideologii, že nepoužíváte odborné argumenty.

Mnoho lidí v New Yorku včetně těch na půdě OSN naopak dobře rozumí tomu, co říkám. Jenže mnozí naskočili na jeden vagon, jedou jedním směrem a papouškují po ostatních některé věty.

Takže jste se nasetkal v Americe s vážnější kritikou?

Byl jsem až frustrován tím, že jdu po chodbách OSN po velké večeři pořádané generálním tajemníkem a lidé z různých zemí světa vstávají z křesel, jdou ke mně a říkají: Strašně děkujeme za váš projev.

Ale z Prahy či jiných míst Česka to tak vůbec nevypadá. Jste si toho vědom?

Ti lidé mi vysvětlovali, že bylo potřeba, aby to někdo řekl. Namítal jsem: Máte to říci nahlas i vy. Hlasy, které mi to říkají, se už ale v médiích neobjevují, protože je to z kuloárů. Kladu si pak ovšem otázky: To to nikdo nevidí? To se nikdo na to nedívá tak racionálně?

Kdo vám říkal v New Yorku ta pochvalná slova?

Například vedoucí delegace jedné velké země.

Řekněte mi jeho jméno.

Každý snad chápe, že nemám nárok prozrazovat jméno politika ze soukromého rozhovoru. Ten člověk mi ale vysvětloval, že mnoho lidí si myslí to samé co já, jen nemají odvahu to nahlas vyslovit. Že se hádá jedna skupina vědců s druhou, to je

koneckonců jedno, ale politická obava, strach vybočit z proudu, to je strašlivě smutná věc a je to až deprimující.

Jenže o problému globálního oteplování nehovoří pouze politici, ale i široká veřejnost. BBC tento týden zveřejnila rozsáhlý průzkum, v němž odpovídalo 22 tisíc lidí z 21 zemí světa. A devadesát procent z nich by uvítalo opatření proti klimatickým změnám. Vypadá to, že lidé skutečně mají obavy ze současného vývoje.

To, co získáte z podobného průzkumu, je výsledek šílení jednoho a půl desetiletí. Lidí jsou nepřetržitě klamáni a manipulováni. Každodenně si o tom čtou v médiích. Nepřekvapují mě pak takové výsledky.

Považujete tedy diskusi o globálním oteplování za zcela nevěrohodnou a nesprávnou?

V srpnovém čísle amerického měsíčníku Science jsem četl úvahu. Kdyby se mělo deset procent veškeré energie v Americe vyrábět z obnovitelných zdrojů, to znamená z biomasy, musely by se takové plodiny pěstovat na 43 procentech orné půdy. Ukázal to vážný propočít vědců. Položil bych proto lidem i jiné otázky. Když se jich zeptáte, zda chtějí opatření proti globálnímu oteplování, každý musí přece odpovědět, že je určitě chce. Kdybych se jich ale dotázal, zda si přejí osít 43 procent celé Ameriky šťovíkem, nebo jak se všechny ty biomasové plodiny jmenují, tak stoprocentně vím, že 99 procent lidí by si jen ťukalo na čelo.

S tím oséváním se už začalo také u nás.

To jsou doprovodné důsledky té nesprávně vedené diskuse, před kterou neustále varuji. Jeden z nejgeniálnějších ekonomů lidstva, Francouz Frédéric Bastiat, před více než 150 lety napsal jednu krásnou esej, která se jmenuje Co je vidět a co není vidět. Popisuje a upozorňuje tam právě na to, co je vidět a co už vidět není. Je to nesmírně poučné, dá se to aplikovat na problém globálního oteplování. Ať si to každý přečte. Ať to Mladá fronta tiskne úplně celý rok. Na to by se určitě našli nějakí sponzoři, když se najdou na různé kosmetické prostředky.

Zazněly na konferenci o klimatu v New Yorku konkrétní návrhy na řešení?

Většina prezidentů a předsedů vlád vystoupila s projevem, který jim připravilo jejich ministerstvo životního prostředí. Lidí, kteří o tom přemýšleli a psali to jako já měsíc, je strašlivě málo. Proto tam zní úřednické litanie, které postrádají myšlenky. Pokud podobný text nemá autora, tak nemá ani posluchače. Takové texty se nedají poslouchat.

Rakouský deník Kurier napsal, že to byl skutečně většinou jen sled desítek velmi nudných projevů a velkým štěstím bylo, že ty proslovy byly časově omezeny.

To mají pravdu. Co bych měl k tomu dodávat? Mně jde o to, že i když je člověk v menšině, měl by se ozvat. Jenže muselo by se o tom i férově referovat.

Co tím přesně myslíte? Že se nereferuje férově?

I ve vašich novinách v úterý vyšlo několik vět, které se nevěnovaly tomu zásadnímu z konference o klimatu. Například se objevilo, že jsem prý dával už při vstupu do budovy OSN najevo, že vstupuju na nepřátelskou půdu. Nic takového jsem najevo nedával. Pak jsem prý vystál frontu na průkazku a prý to bylo kvůli tomu, že mi to

dělají naschvál. Na nic jsem tam nestál. To je pořád stejné pootáčení nejrůznějších věcí nežádoucím směrem.

V noci na čtvrtek našeho času jste měl v New Yorku další projev, a to v rozpravě Valného shromáždění OSN. Tam jste říkal, že tato světová organizace potřebuje reformy, po nichž bude "více odrážet současnou situaci ve světě než situaci v období, kdy bylo OSN založeno". Myslel jste tím, že Japonsko, Německo, Indie či Brazílie by se měly stát stálými členy Rady bezpečnosti?

Například. Ale žádnou zemi jsem konkrétně nejmenoval, k tomu podobný projev není určený. Jsem ale stoprocentně přesvědčen, že Rada bezpečnosti OSN roku 2007 není světem roku 1945. Mapa světa se změnila a je naprosto nepatřičné před tím zakrývat oči.

Vyjednával jste u jiných prezidentů podporu pro Česko, které se chce stát v letech 2008 a 2009 nestálým členem Rady bezpečnosti?

Hovořil jsem s mnoha. Například s brazilským prezidentem Lulou. Mimochodem jsem s ním navázal celkem dobrý kontakt. Je ochoten přijet k nám. Do očí jsem mu řekl, že jedna velká latinskoamerická země by měla být nastálo zastoupena v Radě bezpečnosti OSN. Jistěže to nebude Ekvádor, Paraguay, Uruguay, Kolumbie či Bolívie, ale určitě to míří na Brazílii. O tom jsem přesvědčen. A u těch všech jednání jsem samozřejmě lobboval za naše členství v Radě bezpečnosti.

Ale na starém kontinentu a někdy u nás se hovoří o tom, že v Radě bezpečnosti by měla být zastoupena Evropská unie jako jeden celek. Co o tom myslíte?

Nechci pošťuchovat Brity nebo Němce, a navíc jsem známý kritik politické unifikace. K nadměrné, extrémní a stále unifikaci nemá docházet. Na druhé straně, pokud už k ní došlo, a ať si nikdo nenamlouvá, že k ní nedošlo, tak souhlasím s tím, ať si tam vystupuje EU jako jeden celek.

Touto odpovědí mě překvapujete. To myslíte spíše jen v nadsázce, že?

Evropská unie by pak měla poslat i jedno mužstvo na mistrovství světa ve fotbale.

To už by se asi nikomu v Evropě nelíbilo.

A jedna reprezentace by mohla jet také na olympiádu. Pokud by se to někomu nelíbilo, že by nás reprezentovalo jedno evropské mužstvo ve fotbale, tak bych ho moc prosil, aby domýšlel tisíc jedna věcí, které se odehrávají v Evropě a které se odehrály na summitu Evropské unie v červnu v Bruselu. Jinak by se tito lidé dali obvinít z naprosté nekonzistence názorů.

Vaši čeští kritici už před odjezdem do Spojených států říkali, že projev o globálním oteplování by mohl ohrozit naši kandidaturu na toho nestálého člena Rady bezpečnosti. Ale v projevu na Valném shromáždění jste vyjadřoval názory vlády. Dokonce si myslím, že jste vyjadřoval i názory bývalých vlád. Měl jste při jednáních s cizími politiky pocit, že jste je svým projevem proti globálnímu oteplování vylekal, a snížil tím naše šance v OSN?

To je jenom hra některých našich pánů komentátorů a pana Bursíka. Opravdu jsem vůbec nic takového nezaznamenal.

Takže jste měl z těch jednání dojem, že by se nám mohlo podařit porazit Chorvatsko a stát se opět členem Rady bezpečnosti?

Měl jsem tam desítky jednání. Podívejte se na moji webovou stránku, napsal jsem tam text, jak to při cestě do OSN chodí.

Díval jsem se. Proč mi to říkáte?

Protože jsme jako Česká republika dělali například velkou recepci. Bylo zajímavé, kdo ve středu odpoledne na tuto akci přišel. A nejde o desítky lidí typu druhého tajemníka nějaké mise. Přitom se tam odehrávalo současně mnoho recepcí, probíhala i rozprava na Valném shromáždění. Přesto přišli polský, litevský či kolumbijský prezident, aby mi řekli, že podporují naše snahy v OSN. Za velmi přátelské gesto považuji, že přišel i rakouský kancléř Alfred Gusenbauer. Tím demonstroval postoj k nám.

Šéf zelených Martin Bursík po vašem projevu na konferenci o oteplování řekl, že jste ho "naštěstí zmírnil" a že předpokládané škody nebudou nakonec tak vysoké. Pan Bursík ten projev znal dopředu?

Ale, ale... To jsou jen takové průpovědky.

Znamená to, že v tomto případě blufoval?

Měsíc jsem si s tím projevem hrál, pitval slovíčka, detaily. Z naprosté většiny jsem ho ale napsal už v polovině srpna. Žádné podstatné úpravy jsem pak v něm nedělal. Ani jsem ho vůbec nemírnil. Ani bych neměl důvod ho měnit. Já nemám z čeho ustupovat.

Pak nechápu, jak přišel pan Bursík na to, že jste ho zmírnil.

Proti jeho původnímu očekávání možná nebyl takový, jak si on sám myslel. Vytvořil si předem nějaký umělý svět a pak byl překvapený, že to tak nebylo. To vypovídá o něm, nikoli o mně.

Ve svém druhém projevu jste kromě jiného říkal, že OSN musí respektovat názory svých jednotlivých členů bez ohledu na jejich velikost a že klíčové je, aby ta každá země měla rovnocenné postavení. Ona v OSN skutečně existuje tendence, že názory zejména menších zemí jsou potlačovány?

Řekl bych to jinak. V rámci podobného projevu musíte mít několik témat, aby nebyla řeč beztvará. Mimochodem jsem jako jeden mála dodržel patnáctiminutový limit, který byl určený na přednesení. Za to mi tajemnice generálního tajemníka OSN poděkovala. Trval jen 13 a půl minuty. Já jsem lobboval za naši kandidaturu do Rady bezpečnosti, pak jsem se zamýšlel nad podstatou koncepce OSN. Také jsem hovořil o takzvané "globální vládě světa". Samozřejmě, že při něčem takovém se musí hledat východisko nejrozumnějších stanovisek, což je odpověď na vaši otázku. Byla to debata v širším kontextu o problémech globálního vládnutí.

O vás se však léta říká, že jezdíte po celém světě a prezentujete pouze svoje soukromé názory, i když jste prezident země. Konzultoval jste ten druhý projev v OSN s představiteli české vlády?

Samozřejmě. Například s ministrem zahraničí. Dokonce jsem si jeho úřadu po konzultacích do projevu i několik větiček vypůjčil.

Takže ani neočekáváte, že za něj budete doma kritizován?

Trvám na tom, že můj letošní projev na Valném shromáždění OSN byl bližší postoji vlády České republiky, než byl kterýkoli dosud jiný projev českého prezidenta za poslední léta. To před deseti patnácti lety zněly projevy, které byly postojům tehdejších vlád daleko vzdálenější.

Vy jste skutečně nezaznamenal připomínky, že nerepresentujete USA názory vlády, ale pouze svoje?

Jsou to nesmysly a už to nehodlám vůbec komentovat. Víte, co je naprosto fascinující?

Nevím. Co?

Že všichni dělají komentáře ještě před těmi projevy. Bez toho, že je vůbec četli. Byl bych strašně rád, kdyby si tito lidé mé projevy nejdříve přečetli, podtrhávali si v nich, dělali vlnovky, otazníky, souhlasné či nesouhlasné vykřičníky. A pak o tom můžeme mluvit.

Viliam Buchert

KPR

**PARLAMENT ČESKÉ REPUBLIKY
POSLANECKÁ SNĚMOVNA**

**PROHLÁŠENÍ ZAHRANIČNÍHO VÝBORU PS PČR
K SITUACI V BARMĚ
(26.9.2007)**

Dnes, ve středu 26. 9. 2007, se sešel na mimořádné schůzi Zahraniční výbor Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky, aby se zabýval aktuální situací v Barmě/Myanmaru. Výbor jednomyslně přijal následující usnesení.

Zahraniční výbor Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky

- vyjadřuje hluboké znepokojení nad současnými událostmi v Barmě, oficiálně nazývané Myanmar, kde se statisíce lidí účastní demonstrací proti vojenské vládě. Barmská vojenská junta, která dlouhodobě pošlapává práva občanů země, reaguje na současné protesty obyvatel zatýkáním a existují obavy, že se přikloní k násilnému řešení.

- vyjadřuje podporu barmskému lidu, který v těchto dnech vyjadřuje v ulicích svou touhu po právu na demokratickou správu svých věcí. Vyjadřuje svou podporu také všem, kteří byli v souvislosti s probíhajícími protesty zadrženi; tedy i k nejznámějšímu politickému vězni země, paní Aun Schan Su Ťij, laureátce Nobelovy ceny míru, kterou režim drží v domácím vězení již mnoho let.

- důrazně žádá současný vojenský režim, aby se v žádném případě nesnížil k násilí proti protestujícím obyvatelům. Opakování scénáře krvavého potlačení demonstrací, ke kterému došlo v roce 1988, by dnes nezůstalo bez důrazné odezvy světového společenství.

www.hamacek.cz

**PARLAMENT ČESKÉ REPUBLIKY
SENÁT**

**ROZHOVOR REDAKTORKY MARTY ŠVAGROVÉ
SE SENÁTOREM TOMÁŠEM JIRSOU (ODS)
V DENÍKU LIDOVÉ NOVINY
PROČ RADAR. MY VÁS OCHRÁNÍME
(26.9.2007)**

Objasnila vám cesta něco z otazníků nad dnešním Ruskem?

Především mi několikadenní návštěva Ruska a jednání s poslanci v ruské Státní dumě umožnily jednat s ruskými politiky z očí do očí. Není těžké pochopit, že všechnu moc koncentrovala jediná politická strana "Jednotné Rusko", která však nemá žádný politický program. Jediným jejím programem je podpora prezidenta Putina. Do strany se přihlásil každý, kdo chce získat nějaké postavení - veškeré ruské úřednictvo, zaměstnanci a byrokracie. Ekonomickou moc ovládli oligarchové a jejich rodiny. Noční přestřelky v Moskvě z devadesátých let jsou minulostí. Trhy jsou rozděleny. Když Putin rozkáže, oligarchové platí.

Co například?

Tu postaví jako dar městu zimní stadion, tu koupí jako dar Rusku sbírku uměleckých předmětů. "Jednotné Rusko" již také zahájilo volební kampaň před parlamentními volbami, které se uskuteční na sklonku letošního roku. Její billboardy jsou symbolické: "Putinův plán: Vítězství Ruska". Ano, rozumíme správně, impérium se vrací. Každý občan demokratického státu si ale musí položit otázku, kdo bude ten poražený? Že Jednotné Rusko zvítězí ve volbách, je nepochybné. Televizní kanály i noviny jsou pod jeho plnou kontrolou. Koncentrace moci, která ovlivňuje byznys, politiku, média i výkonné složky, je v Rusku zřetelná na každém kroku.

Říkáte, že jste s poslanci v ruské dumě mluvili z očí do očí. Jak ta diskuse vypadala?

Tak třeba mluvíme s ruskými poslanci o radarové základně v Čechách. Poslanci komunistické strany nás varují, že na nás budou muset namířit svoje rakety. Zvedají hlas a prst, když hrozí, že do patnácti minut může být z Česka jaderná poušť. Dávají nám za příklad Kazachstán, kde Američané o své základně také jednali, než to Kazachům Putin rozmluvil. Mluví o tom, jak radar ohrožuje Rusko. Nevěříme svým uším. Ruští poslanci pletou technická data a míchají hrušky s jablky. Tedy rakety s radary. Máme s sebou bývalého ministra obrany a dnešního velvyslance v Rusku Kostelku a ten uvádí technické nesmysly na pravou míru. Ruští poslanci říkají, že Írán není nebezpečný, a když, Rusko dokáže střední Evropu ochránit samo. Vždyť to úspěšně dělali půl století. "Jsme vaši přátelé," říkají mírně, "věřte nám. Nebudte hloupější než Kazaši". Je škoda, že jsme jednání nemohli nahrávat a pouštět v Česku v televizi. Pro veřejné mínění by to bylo prospěšnější než naučné filmy o radaru.

Viděli jste i něco jiného než Moskvu a dumu? Třeba jak se v Rusku žije mimo hlavní centra?

Několik dní jsme strávili na Sibiři ve městě Omsku. Ve venkovské oblasti bylo zřetelně vidět, jak vše zůstalo při starém, pouze místo komunistické ideologie je praktikováno pravoslaví. Gubernátoři obnovují kostely a zakládají nové kláštery. Je skoro úsměvné, jak se spolu s popy křížují bývalí členové ÚV KSSS a KGB. Jakou představu o demokracii mají současní vládcí Ruska, nám řekl předseda

Zákonodárného shromáždění Omské oblasti Varnavskij. Když nás s pýchou prováděl po petrochemickém podniku Siněft, pravil: "Naštěstí se demokracie tohoto závodu nedotkla, a tak podnik dobře funguje".

Co na to opozice?

Den po návratu z Ruska jsem měl možnost setkat se v rakouském Gmundenu s vůdcem ruské demokratické opozice Garrim Kasparovem. Kasparov ví, že šance jeho sdružené opozice (Jiné Rusko) dostat se do dumy jsou minimální. Volební hranice byla zákonem zvednuta na 7 procent. Do médií nemá žádný přístup. Na můj dotaz na jmenování Zubkova novým premiérem Kasparov odpověděl: "Nezapomínejte, že Putin je muž z KGB. Ten vždy hraje připravenou hru." Kasparov si nemyslí, že systém absolutní moci soustředěný v rukách prezidenta a jeho aparátu může dlouhodobě fungovat. Přitom třicet milionů Rusů stále žije pod hranicí bída. Podle Kasparova dojde zákonitě ke krachu, tak jako zkrachoval Sovětský svaz.

Šéf opozice to v současném Rusku určitě nemá snadné...

To ne. Na Kasparova a další lídry Jiného Ruska je pod záminkou potírání extremismu vyvíjen soustavný policejní tlak. Na jejich pouliční "Pochody nesouhlasu" chodily v minulém roce tisíce lidí. Počet policistů přitom většinou převyšoval počet demonstrantů. To bezpochyby svědčí o tom, že je Kreml nebere na lehkou váhu. Jak někdo trefně podotkl, tři tisíce lidí se uhlídat dá, tři sta tisíc těžko. Kasparov je dnes díky své světové proslulosti nejviditelnější postavou opozice.

Když bychom to chtěli shrnout: Změnilo se Rusko?

Už to pochopitelně není ten Sovětský svaz ovládaný komunistickou ideologií. Existují ale takové podivné transformace, jejichž cílem je návrat do minulosti a k zaběhlým pořádkům. Tak jako Havlíček před více než 150 lety se vracím z Ruska plný deziluzí a obav.

Ing. Tomáš Jirsa
senátor PČR
místopředseda Výboru pro zahraniční věci,
obranu a bezpečnost

www.ods.cz

VLÁDA ČESKÉ REPUBLIKY

TISKOVÝ BRIEFING
PO JEDNÁNÍ PŘEDSEDY VLÁDY ČR MIRKA TOPOLÁNKA
S BAVORSKÝM STÁTNÍM MINISTREM VNITRA
GÜNTHEREM BECKSTEINEM
(12.9.2007)

Martin Schmarcz, ředitel tiskového odboru Úřadu vlády: Dobrý den, dámy a pánové, já vás vítám na krátkém tiskovém briefingu. Vítám zde našeho hosta, státního ministra vnitra Bavorska pana Günthera Becksteina. A samozřejmě zde vítám předsedu vlády České republiky pana Mirka Topolánka a ministra vnitra České republiky pana Ivana Langera. Na úvod dostane jako první slovo náš host, na přání pana premiéra.

Günther Beckstein, bavorský státní ministr vnitra: Dámy a pánové, já jsem velice rád, že jsem mohl přijmout pozvání ministerského předsedy. Já jsem tady jako bavorský ministr vnitra na rozhovory s panem Langerem, ale využil jsem té příležitosti, abychom velice otevřeně a upřímně mluvili o pozitivních, ale i o obtížných bodech bavorsko-německo-české spolupráce. Pozitivní je spolupráce v hospodářství, kulturní výměna, spolupráce na komunální a společenské úrovni, jak v příhraničí, ale také v jiných oblastech. Co se týče těch obtížných bodů, jsme mluvili za prvé o volném pohybu pracovních sil z východní Evropy uvnitř Evropské unie. Já jsem řekl, že české pracovní síly pro Bavorsko vůbec nepředstavují žádný problém, máme ale ještě na severu Bavorska a v nových spolkových zemích vysokou nezaměstnanost, takže je obtížné dohodnout se krátkodobě na úplném zrušení omezení volného pohybu pro všechny státy, které v roce 2004 přistoupily. Řekl jsem však, že jsem naprosto proti tomu, abychom jednali v nějakých systémech, které umožní pracovním silám z Turecka, z Indie, z Číny pracovat v Německu, než budeme mít vyřešený problém volného pohybu pracovních sil uvnitř Evropské unie. Tím nemyslím na Bulharsko a Rumunsko, ale na všechny ostatní státy.

Dalším tématem bylo rozšíření Schengenského prostoru. Tam je ve starých schengenských zemích shoda v tom, že musí být pro to vytvořeny předpoklady, především se to týká schengenských vnějších hranic. To pro Česko není žádný problém, protože takovou hranici nemá. Jsou to otázky Slovenska a Maďarska, kde poslední evaluační zpráva byla velice kritická. Je to otázka zavedení systému SISone4all. Tady to vypadá poměrně dobře. Samozřejmě obyvatelstvo v Bavorsku má určité starosti, co se týče odpadnutí kontrol na hranicích, a musím je brát vážně, ale i to se netýká českých sousedů, týká se to spíš určitých skupin z pobaltských zemí, z Polska, ze Slovenska. O tom budu jednat s panem ministrem Langerem ještě velice podrobně. A myslím, že věci jsou na dobré cestě. Já jsem dal našemu policejnímu šéfovi příkaz, aby zůstala Evropa, aby kriminalita nerostla a aby vyřešení případů nekleslo. On mi řekl, že je to obtížné a já jsem mu řekl, samozřejmě, že je to obtížné, proto jsem vybral dobré lidi. Kdyby to nebylo obtížné, pak bych tam mohl dát každého idiota.

Nejobtížnější bylo třetí téma, a sice téma sudetských Němců. Já jsem velice vděčný, že pan ministerský předseda sám tuto věc popsal. Já jsem mu vyložil svůj pohled na tyto věci. Obecná stanoviska jsou známa. Náš názor je, že se jedná o systém, tedy co se týče Benešových dekretů, který je v rozporu s evropským a mezinárodním právem. My jsme patronem sudetských Němců. Je to otevřená rána, proto také po této návštěvě navštívím Sudetoněmeckou kancelář. Ale my jsme se také shodli v

tom, že při všech rozdílných názorech naším úkolem je, aby nedošlo k žádné eskalaci v této věci, abychom se věnovali především aktuálním otázkám, ale abychom nezapomněli dlouhodobé otázky, což ale nemůže být úkolem prvního setkání na pozvání, které se uskutečnilo.

Martin Schmarcz, ředitel tiskového odboru Úřadu vlády: Teď má slovo předseda vlády, pan Mirek Topolánek.

Mirek Topolánek, předseda vlády ČR: Děkuji za slovo. Já myslím, že ministr vnitra Bavorska už mnoho řekl, ale přesto mi dovoluji pár reakcí. Myslím, že v té části, kdy jsme mohli konstatovat dobrou spolupráci, stojí za zmínku to, co jsem řekl já v té obchodní části. Samozřejmě, přestože je to statistika, pokud ji budeme brát úplně vážně, vypovídá o tom, že Bavorsko vykazuje určité obchodní saldo vůči České republice, pokud budu vůbec brát vážně tento statistický údaj, tak je to mnohdy ale export bavorských firem umístěných na českém území. To znamená, my jsme velmi rádi, že ta obchodní vazba je tak úzká, i do budoucna to může znamenat odstranění celé řady jiných problémů. Myslím, že co se týká přeshraniční, regionální, municipální, kulturní a další spolupráce, tak ta je na velmi vysoké úrovni. Já sám jsem osobně převzal záštitu nad kulturní událostí Devět bran, která se týká česko-německo-židovské kultury v Praze, a pokládám to za jednu z významných událostí, která má samozřejmě odstraňovat případné resentimenty. Volný pohyb pracovních sil. Tady samozřejmě nemůžeme souhlasit, protože neexistuje žádný skutečný reálný problém, který by jak německou vládu, tak potažmo bavorskou vládu, vedl k tomu, že by neměla zrušit moratorium na volný pohyb pracovních sil z České republiky. Pokládám to spíše za vnitropolitický problém, nebo problém s jinými zeměmi, než je Česká republika, a v tomto smyslu my samozřejmě budeme trvale působit na německou, potažmo bavorskou vládu, aby toto moratorium pro Českou republiku zrušila.

Naopak platí to, že Česká republika, stejně jako Spolková republika Německo nebo Bavorsko, se potýká se stejnými problémy, a to je nedostatek pracovních sil. Speciálně v některých profesích, a potýká se samozřejmě s celou řadou problémů s nelegální prací. A tady oba ministři budou jistě spolupracovat. K Schengenu jenom tolik, že Česká republika splnila všechny požadavky SISone4all a neexistuje žádný vážný důvod, aby nevstoupila do Schengenského prostoru. Česká republika bude vnitrozemskou zemí Schengenského prostoru, takže cítí problémy hlavně na vnější hranici, která by měla zamezit případné nežádoucí migraci. My cítíme stejné problémy jako Bavorsko, potažmo Německo, z hlediska nežádoucí migrace. Stejně jako Německo, jsme první země, které zřídily svá Analytická centra pro migraci v důsledku rozšíření Schengenského prostoru.

Musím říct, že tak jak se obávají někteří bavorští občané určitého zvýšení kriminality a problémů s migrací, tak se obávají čeští občané, a to nejenom v důsledku migrace z těch třetích zemí, ale v důsledku migrace z Německa. Já myslím, že v souvislosti s nedávno odhaleným teroristickým útokem všichni víme, o čem mluvím. Mimořádně, sexuální turistika, jeden z problémů, který v příhraničí na české straně byl velmi často odsuzován místními občany z Karlovarského a Ústeckého kraje, bude Schengenem, bude dálničným propojením z velké části vyřešen. Ta poptávka vznikala samozřejmě z časové prodlevy na hranicích a byla vyvolána spíše zájmem z Německa a Rakouska, než z České republiky. Já jsem to nechtěl zlehčit, nicméně chci říct, že obavy jsou na obou stranách a politici na obou stranách mají povinnost tyto obavy rozptylovat a tyto spíše psychologické problémy řešit. Speciální průzkum,

který jsme provedli, ukazuje, že v Bavorsku více jak 70%, více či méně, souhlasí s rozšířením Schengenského prostoru. K tomu třetímu tématu myslím, že neřeknu nic nového. Ten český postoj je pořád stejný. My se chceme dívat spíše dopředu. Pro nás je Česko-německá deklarace základem diskuse a Česko-německý fond nástrojem, kterým chceme společnou budoucnost zajišťovat. Resentiment a určité negativní postoje jsou na obou stranách hranic.

My jsme se shodli na tom, že úlohou politiků je tento resentiment zmenšovat a tyto problémy řešit. Nicméně neexistuje v České republice politická reprezentace, která by, dejme tomu, vyjmutím Benešových dekretů z právního řádu České republiky, ohrozila dvašedesátiletý vývoj, majetkový vývoj a majetková práva českých občanů. Cítím velmi silně odpovědnost za to, aby česko-německé a česko-bavorské vztahy v této otázce byly do budoucna diskutovány, byly podrobovány výzkumu a byly zmenšovány. Ostatně všichni občané, kterých se to týká, mají možnost v České republice pracovat i bydlet.

Martin Schmarcz, ředitel tiskového odboru Úřadu vlády: Dámy a pánové, nyní, vzhledem k tomu, že stále probíhá schůze vlády, je prostor maximálně pro dva vaše dotazy.

Německý redaktor: Pane ministerský předsedo. Když se na to dívám zvenčí, tak se zdálo, že vztahy mezi Českou republikou a Bavorskem nebyly v minulosti příliš dobré. Tím dnešním setkáním došlo ke zlepšení, nebo byl tento dojem už i v minulosti špatný.

Mirek Topolánek, předseda vlády ČR: Já přesně nevím, jak dalekou minulost máte na mysli. Mluvíte-li o minulosti, kdy ty vztahy nebyly dobré. Pokud mluvíte o posledních, řekl bych, osmnácti letech, tak musím říct, že jsou velmi dobré. Návštěvou ministra vnitra Becksteina samozřejmě demonstrujeme společně, že mohou být i ještě lepší.

Martin Schmarcz, ředitel tiskového odboru Úřadu vlády: Nyní tedy druhý, poslední, dotaz.

Německý redaktor: Dotaz nepřekládán.

Günther Beckstein, bavorský státní ministr vnitra: Ze zdvořilosti bych chtěl říci, že osobně jsem vždycky považoval vyhnání v rozporu s evropským a českým právem. Ale vím přesně, samozřejmě, že předtím byly zločiny Hitlera a nacistů, kterými trpěla celá Evropa a samozřejmě i tehdy Československo. Je to otevřená rána, o které musíme a budeme mluvit v příštích týdnech, měsících a letech. Musíme se snažit, aby se problémy nevyostřily, ale aby se zredukovaly. A nesmíme přitom samozřejmě zapomenout na další témata, protože lidé od nás, právem, očekávají, že vyřešíme nebo se budeme snažit řešit problémy bezpečnosti přes hranice, že se budeme snažit řešit problémy volného pohybu pracovních sil. To všechno jsou kroky a věci, které určitě přispívají k tomu, že v malých krocích budeme ty problémy minulosti řešit lépe. I v Německu trvalo poměrně dlouho, než se o těchto problémech diskutovalo tak, jak se o nich diskutuje dneska. Co se týče programu návštěvy, tak jsme při rozhovorech s ministrem Langerem uvažovali o tom, jestli by nebylo možné jej rozšířit. A už jenom z našeho postavení, jako ministerského předsedy a mě jako ministra, je jasné, že pozvání vzešlo z jeho strany, protože já jsem tady jako ministr

vnitra a ne ještě jako ministerský předseda. Devátý říjen je určitý termín pro Bavorsko. Je to devátý říjen.

Martin Schmarcz, ředitel tiskového odboru Úřadu vlády: Dámy a pánové, děkuji vám za pozornost.

Úřad vlády ČR

**TISKOVÁ KONFERENCE PŘEDSEDY VLÁDY ČR MIRKA TOPOLÁNKA
A PŘEDSEDY VLÁDY VIETNAMSKÉ SOCIALISTICKÉ REPUBLIKY
NGUYEN TAN DUNGA
NA ÚŘADU VLÁDY ČR
(12.9.2007)**

Martin Schmarcz, ředitel tiskového odboru Úřadu vlády ČR: Dobrý den, dámy a pánové, já vás vítám a dovoluji mi, abych zde zvláště srdečně uvítal delegaci Vietnamské socialistické republiky, kterou vede předseda vlády, Jeho Excellence, Nguyen Tan Dung. Zároveň mi dovoluji přivítat předsedu vlády ČR pana Mirka Topolánka. V této chvíli, prosím, oba pány premiéry, aby podepsali společné prohlášení předsedů vlád České republiky a Vietnamské socialistické republiky. Děkuji pánům premiérům a nyní je prosím, aby poodstoupili a ke stolu předstoupí pan Dao Viet Trung, náměstek ministra zahraničí Vietnamské socialistické republiky a paní Lenka Ptáčková Melicharová, náměstkyně ministra vnitra ČR. A prosím oba, aby podepsali Dohodu mezi vládou České republiky a vládou Vietnamské socialistické republiky o předávání a přebírání občanů. A zároveň Protokol mezi vládou České republiky a vládou Vietnamské socialistické republiky k provádění Dohody mezi vládou České republiky a vládou Vietnamské socialistické republiky o přebírání a předávání občanů. Děkuji a nyní prosím oba pány premiéry, aby usedli za stůl, abychom zahájili tiskovou konferenci. Dámy a pánové, ještě jednou vás vítám na tiskové konferenci po jednání delegací vlády České republiky a vlády Vietnamské socialistické republiky. Na úvod předám slovo předsedovi vlády České republiky, Mirku Topolánkovi, který vás stručně seznámí s obsahem jednání.

Mirek Topolánek, předseda vlády ČR: Děkuji za slovo. Pane premiére, vítejte ještě jednou v Praze. Já bych chtěl říct, že na tom krátkém jednání, které jsme měli spolu s premiérem Vietnamské socialistické republiky a potom v rámci delegací, jsme víceméně připravili celou řadu jednání, která budou následovat v následujících dvou dnech, jednání ministrů, náměstků ministrů, řady členů delegací jak vietnamské, tak české strany. My jsme, víceméně, nastavili ty body, o kterých si myslíme, že mají být vzpomenuy. A ty jsou jak bilaterální, tak, samozřejmě, multilaterální, ekonomické. Týkají se všech oblastí. Musím říct, že oba jsme konstatovali, že vztahy našich zemí jsou natolik nadstandardní a že po roce 1994, kdy byly znovu oživeny, nikdy nebyly lepší než dnes. A to ve všech oblastech. Já jsem trochu žertoval na téma našich velvyslanectví, že my máme své velvyslance ve Vietnamu v podobě několika desítek tisíc studentů, kteří studovali v ČR.

Vietnam má nejméně čtyřicet tisíc velvyslanců v podobě vietnamských občanů, kteří žijí a pracují v České republice, a to činí ty vztahy velmi nadstandardními. Já se omlouvám. Já nechci detailně specifikovat všechny oblasti, které jsme projednávali, nicméně, ta diskuse se vedla o smluvním zajištění. My jsme dnes podepsali významné dokumenty, včetně rad místní dohody, týkaly se významných investic připravovaných do Vietnamu. Týkaly se konzulárních problémů. Týkaly se, samozřejmě, školské, vzdělávací, výzkumné kapacity výměny a musím říct, že z těch jednání vyplýval jak náš, tak vietnamský zájem na posílení těch vztahů a na posílení nejen v ekonomické oblasti. Musím říct, že po našem jednání v Helsinkách v loňském roce, po návštěvě Václava Klause v loňském roce ve Vietnamu, je návštěva vietnamského premiéra dokladem nadstandardních vztahů obou zemí.

Martin Schmarcz, ředitel tiskového odboru Úřad vlády ČR: Děkuji panu premiérovi, nyní má slovo předseda vlády Vietnamské socialistické republiky.

Nguyen Tan Dung, předseda vlády Vietnamské socialistické republiky: Nejdříve bych chtěl říci, že plně sdílím názory pana premiéra vlády České republiky. Chtěl bych jenom dodat, že naše vzájemné, vietnamsko-české, vztahy mezi našimi zeměmi a mezi našimi národy jsou velice úspěšné. A úspěšné bylo i jednání mezi námi, mezi dvěma premiéry. I potom mezi dvěma delegacemi. Jednání proběhlo v upřímném, otevřeném, ovzduší vzájemného porozumění. Také jsme se shodli na tom, že vzájemné vztahy mnohostranné spolupráce mezi našimi zeměmi byly úspěšné, ale zatím ještě neodpovídají potenciálům obou zemí a také ještě neodpovídají přání obou našich zemí. Také jsme se shodli na tom, že budeme vyvíjet ještě větší úsilí proto, aby se vzájemné vztahy a mnohostranné spolupráce mezi našimi zeměmi nadále rozvíjely a úspěšně se probovaly (?) v zájmu obou našich zemí i v zájmu štěstí lidí našich zemí.

Také jsme vzájemně vyjádřili podporu České republiky Vietnamu při kandidatuře na nestálého člena Rady bezpečnosti pro funkční období 2008/2009, jako i Vietnam vyjadřuje podporu České republice při kandidatuře ve stejném období jako nestálému členu Rady bezpečnosti OSN. Pan premiér České republiky také vyjádřil podporu Vietnamu, aby byla uznána tržní ekonomika ve Vietnamu v rámci EU. Obě strany se také shodly na tom, že budeme podporovat podniky a podnikatele obou zemí v jejich obchodní a investiční činnosti, zejména investice do oblasti energetiky, strojírenství a bankovníctví. Také jsme se shodli na dalším rozvíjení spolupráce ve školství, ve vzdělávání, v kultuře a v dalších oblastech.

Pokud jde o vietnamskou komunitu žijící v České republice, požádal jsem pana premiéra o to, aby našim občanům byly vytvořeny podmínky pro jejich dobré zapojení do společnosti i pro jejich život v České republice. Podpis dohody, která byla před chvílí uzavřena, nijak neovlivňuje pobyt a život vietnamských občanů žijících v České republice. Ještě jednou bych chtěl poděkovat panu premiérovi vlády České republiky za pozvání k návštěvě vaší země i za vaše krásné, srdečné přijetí. Na této tiskové konferenci, a také prostřednictvím médií, bych chtěl vyjádřit vděčnost vládě a lidu České republiky za cennou pomoc a podporu naší zemi a našim lidem za národní osvobození i při dnešní výstavbě země. Jsem přesvědčen, že po jednání mezi námi, i po podpisu významných dokumentů, že dojde k významnému dalšímu rozvíjení a prohlubování vzájemných vztahů, přátelství a mnohostranné spolupráce mezi našimi zeměmi. Nechť se rozvíjí vztahy přátelství a spolupráce mezi Vietnamem a Českou republikou. Děkuji vám, pane premiére, děkuji vám, vážení přátelé.

Martin Schmarcz, ředitel tiskového odboru Úřadu vlády ČR: Děkuji panu premiérovi. Nyní, vzhledem k tomu, že nás tlačí čas, je prostor pouze pro dva vaše dotazy, takže po jednom z každé strany.

Vietnamský redaktor: Jsem z listu Lid, chtěl bych se zeptat pana premiéra vlády ČR. Sděli jste nám, že při jednání mezi premiéry byla řeč o ekonomické spolupráci. Jestli byste nám mohl říct něco konkrétnějšího, jaký je obsah té spolupráce?

Mirek Topolánek, předseda vlády ČR: To je přesně ta otázka, na jejíž odpověď, abych ji vyčerpal, nemám tolik času. Mohu vás ubezpečit, že jsme řešili jak otázky ekonomické, investiční, tak, samozřejmě, otázky, jak už jsem řekl, konzulární, otázky spolupráce ve školství, vzdělávání, výzkumu. Méně jsme řešili multilaterální, ale také

jsme se o nich zmínili. Zmínili jsme se, samozřejmě, o tom, co nás spojuje, a to jsou lidé, kteří zabezpečují ze všech nejvíc naše styky, a to jsou občané Vietnamu žijící u nás a vietnamští občané, kteří u nás studovali. Myslím, že to jsou hlavní vyslanci a podporovatelé investic České republiky, někdy i realizátoři těchto investic. A protože rozhovory mezi čtyřma očima jsou proto mezi čtyřma očima, že jsou utajené, tak přesto prozradím jednu věc, která si myslím, že byla zásadní v tomto rozhovoru. Já jsem velice uvítal, že žije v České republice taková velká vietnamská komunita, mimo jiné i proto, že Češi dlouhá léta nebyli zvyklí žít v multikulturním prostředí. Vietnamci u nás pracují, žijí, snaží se přizpůsobit našim podmínkám a nejsou s nimi závažné problémy a to má pro otevřenou globální společnost, pro to, kam se tento svět ubírá, i pro Čechy i pro Vietnamce, obrovský význam. 21. století bude nepochybně stoletím migrace a my na ně musíme být připraveni.

Martin Schmarcz, ředitel tiskového odboru Úřadu vlády ČR: Děkuji, ještě jeden dotaz.

Jan Korselt, agentura Reuters: Já bych doplnil tu otázku kolegy, možná v konkrétnějším smyslu. Chtěl jsem se zeptat, zda-li jste diskutovali tu možnost, že by ČEZ stavěl velkou elektrárnu ve Vietnamu? Jestli jste z toho vyvodili nějaké závěry. A současně bych se chtěl zeptat pana vietnamského premiéra, zda-li v tomto smyslu povede ještě nějaká jednání. Děkuji.

Mirek Topolánek, předseda vlády ČR: Ano, ano.

Nguyen Tan Dung, předseda vlády Vietnamské socialistické republiky: Chtěl bych také říci, že to důvěrné jednání mezi čtyřma očima mezi námi neskrývá žádné velké tajemství. Já s panem premiérem chceme mít informaci od generálního ředitele, který má investovat do výstavby elektrárny 3000 MW ve Vietnamu, o možnostech její realizace. Oba jsme toho názoru, že tento velký projekt má velký význam pro rozvoj spolupráce mezi našimi zeměmi, neboť celková investice do tohoto projektu činí miliardu dolarů. Až bude tento projekt uveden do provozu, tak to bude znamenat 20 % procent dodávek energie pro Vietnam. My oba vyjadřujeme podporu tomuto projektu, neboť tento projekt bude mít velký význam pro spolupráci mezi našimi zeměmi. Děkuji vám.

Mirek Topolánek, předseda vlády ČR: My jsme o tom projektu mluvili už v Helsinkách, během pobytu Václava Klause ve Vietnamu bylo podepsáno memorandum. A právě v těchto chvílích probíhá jednání mezi vietnamskou společností EVN a našimi zástupci o detailech připravovaného díla. Myslím si, že je to ještě daleko od realizace, ale jak už vyjádřil pan premiér, oba nad tímto projektem bereme určitou osobní supervizi. Děkujeme.

Martin Schmarcz, ředitel tiskového odboru Úřadu vlády ČR: Děkuji pánům premiérům a děkuji i vám za pozornost.

Úřad vlády ČR

**PROJEV VICEPREMIÉRA ALEXANDRA VONDŘY
NA MEZINÁRODNÍ KONFERENCI
"ZVÝŠENÍ EVROPSKÉ KONKURENCESCHOPNOSTI V EU: ROLE EU"
V PRAZE
ZVÝŠENÍ EVROPSKÉ KONKURENCESCHOPNOSTI V EU
(14.9.2007)**

Dámy a pánové,

společně s britským stínovým ministrem zahraniční Williamem Hagem nám připadla trochu nevděčná role zakončit dnešní konferenci na téma "Zvýšení evropské konkurenceschopnosti v EU." Nevděčná proto, že zde v průběhu dne padla celá řada zajímavých postřehů. A já se tak v při rozboru různých aspektů dusících rozvoj evropské konkurenceschopnosti musím nutně opakovat. Musím říci, že onu dusivost regulace vnímám velmi silně. A to nejen proto, že z titulu funkce místopředsedy vlády pro evropské záležitosti musím.

Velmi cením si této příležitosti vyjádřit se otevřeně k tématům, kde sdílíme s našimi přáteli z Konzervativní strany i holandské liberální VVD blízké postoje a vycházíme ze stejné ideologické báze. V jednotlivostech mezi námi samozřejmě existují názorové rozdíly. Ale právě témata tak zásadní, jako míra regulace, existence protekcionistických tendencí nebo potenciální harmonizace daní v EU, tvoří stavební kameny názorové platformy Hnutí za evropskou reformu.

Neupozorňujme pouze na otázky dalšího směřování regulace, na to, jaké problémy přinesou dopady regulací na jednotlivé firmy i sektory. Bavme se zcela o konkrétních řešeních a návrzích, jak omezit nárůst zátěže, který na podnikatele klade strmě narůstající objem evropské legislativy. To je zásadní téma na národní i evropské úrovni. A velmi bych si přál, aby tato konference tuto velmi konkrétní debatu odstartovala.

Nejprve k prvnímu tématu dnešní konference. Nikdo nepochybuje o tom, že administrativní zátěž podnikatelů v EU, ať již vyplývá z národní legislativy nebo z nutnosti transponovat předpisy Evropské unie, je jednou z hlavních překážek evropské konkurenceschopnosti. Sama Evropská komise si je tohoto faktu velmi dobře vědoma a proto přistoupila k zahájení dlouhodobého projektu „lepší regulace“. Byl přijat cíl snižování administrativní zátěže podnikatelů vyplývající z legislativy EU o 25 % do roku 2012. Nevím, do jaké míry budeme úspěšní ve plnění takto kvantitativně stanovených cílů. A ponechám stranou i úvahu, kterou ve své zdravoti naznačil i Mirek Topolánek: Co je lepší? Lepší regulace nebo méně regulace?

Co znamená slovo lepší? Více efektivní? Efektivní však dost často v podání Unie znamená utilitární. Tedy spolehlivě zabíjející jakoukoliv pluralitu, zdravou konkurenci a meritokracii.

A kdo posoudí, zda ta či ona míra regulace je lepší? Opět Evropská komise? Evropský parlament? Jistě jakákoli změna ve smyslu pročištění a ulehčení regulace se bez součinnosti těchto dvou institucí neobejde.

Ale klíčovou roli by měly hrát fungující zpětná vazba na národní. Potřebujeme skutečnou zpětnou vazbu. Tak abychom o důsledcích nové legislativy byli informováni zástupci dotčených sektorů. Musíme vědět či přinejmenším velmi přesně odhadnout, jak která regulace bude mít vliv na naše podnikatele a živnostníky.

Nenechme se mýlit: podstatná míra odpovědnosti za snižování administrativní zátěže stále spočívá na jednotlivých členských zemích. Těší mě, že vláda Mirka Topolánka, jejímž místopředsedou mám čest být, si je dobře vědoma důležitosti podpory podnikatelského prostředí a problémů podnikatelů spojených s nadměrnou byrokracií. Česká republika je jednou z mála zemí, jež má stanoven konkrétní cíl pro snížení administrativní zátěže, přičemž se jedná o 20 % snížení do roku 2010. V srpnu tohoto roku vláda stanovila povinnost pro předkladatele legislativních návrhů počínaje 1. listopadem 2007 komplexně vyhodnotit u každého návrhu předpokládané dopady na podnikatele.

Jinou otázkou je míra regulace, která vzniká v oblasti vnitřního trhu. Proces harmonizace na vnitřním trhu EU, ať už je cílem ochrana životního prostředí nebo garance zdravotní nezávadnosti a bezpečnosti výrobků, projevuje tendenci k zavádění mnohdy přehnaně striktních standardů. Je proto neustále nutné poměřovat rozsah a dopady, požadavky nesmí překročit hranici, kdy ohrožují konkurenceschopnost daného sektoru. Příkladem může být záměr zavádění limitů pro emise CO₂ u automobilů vyrobených v EU, nebo enormní náklady pro průmyslové podniky, které představuje nově zaváděná chemická legislativa s názvem REACH. Naším úkolem je to, abychom k návrhům, které oslabují konkurenční pozici našich podnikatelů v EU, jasně deklarovali záporné stanovisko. K tomu, abychom opravdu oné zpětné vazby mohli využít, potřebujeme více manévrovacího prostoru.

Doposud onen metaforický evropský cyklista, pohánějící svým šlapáním do pedálů dynamo evropské unifikace, jel pořád jednosměrkou. Dejme mu šanci z kola slézt, aniž by spadl, v klidu si naplánovat trasu, která mu bude více vyhovovat i za cenu toho, že se kousek vrátí, nasedne a pojedje dál.

Pevně věřím, že český vklad do nedávné debaty o institucionální reformě EU, v podobě tzv. oboustranné flexibility tento účel splní. Prokáže-li se to, že některé úkony na unijní úrovni naše občany a podnikatele zatěžují a ztrácejí přidanou hodnotu, kterou má sladění jejich výkonu přinést, nebojme se je vrátit zpět.

Často se mne ptají na to, co může mít Británie a Česká republika společného. Do jaké míry může dojít k politicko- i ekonomicko-strategickému souladu tak dvou odlišných zemí. Dám Vám jeden zcela konkrétní příklad: je to právě ČR a Británie, které jsou velmi aktivními členy koalice, která podporuje liberalizaci evropské obchodní politiky. Řada zemí EU, především pak takzvané jižní křídlo v čele s Francií naopak zastává názor, že tlakům globální konkurence na tradiční průmyslové sektory lze čelit zaváděním dalších ochranných opatření. Tato "komunitární metoda", jak se jí vznešeně říká, má za následek to, že je postupné odbourávání protekcionistických opatření takřka nemožné.

Jsem si téměř jist, že naši přátelé z Holandska i Británie by přijali za své i motto našeho budoucího předsednictví EU: „Evropa bez bariér". Kromě odstranění bariér

administrativních i kvalitativních se chceme zaměřit na nedokončenou liberalizaci obchodu EU se třetími zeměmi. Právě v tomto spoléháme na vaši podporu. Podporu podepřenou vaší zkušeností, historicky daným rozhledem i liberální étosem dvou zemí, které před staletími stály u zrodu prvních, skutečně globálních trhů. Váš otevřený přístup k zámořskému obchodu je nám dodnes inspirací.

Naším společným cílem je úspěšné pokračování liberalizačních jednání ve Světové obchodní organizaci a další revize aplikace nástrojů na ochranu obchodu. Budeme usilovat o směřování obchodní politiky EU v duchu principů Free Trade a Fair Trade a podporu liberální obchodní politiky směrem k méně rozvinutým zemím.

A nyní mi dovoluji zmínit se k třetímu kontroverznímu tématu dnešní diskuze, kterým je daňová konkurence, respektive případná daňová harmonizace v Evropě. Velmi pečlivě sledujeme snahu Komise dosáhnout shody na zavedení společného konsolidovaného základu daně z příjmu právnických osob a zavést režim zdanění malých a středních podniků na základě principu země původu. Tento návrh nese řadu procesních nejasností a komplikuje správu daní. Tlak Evropské komise na zavedení jednotného základu daně vyvolává i obavy z možnosti, že se Komise - argumentující vnitřní logikou větvení- posléze zaměří i na snahu ovlivnit výši sazeb korporátní daně.

Bavíme-li se o přínosech a negativěch harmonizace daňového základu a systému zdanění u firem působících ve více zemích EU, často narazíme na pojem daňového a sociálního dumpingu. Tyto teze často zaznívají z Německa a již zmiňovaného jižního křídla. My jim říkáme jednoznačně ne! Snaha optimalizovat daňové zatížení podnikatelů a zaměstnanců není daňovým dumpingem. Výše podnikové daně musí nadále zůstat jedním z nejdůležitějších nástrojů, které mohou členské státy EU využít k posílení vlastní konkurenceschopnosti. To je zásadní zejména pro země, které obdobně jako Česká republika v letošním roce přistoupily k reformě daňového systému, včetně snižování sazeb firemních daní.

ODS jako liberálně-konzervativní strana zastává tradičně i hlas businessu. Chceme vést a nastartovat intenzivní diskusi se zástupci podnikatelské sféry k aktuálním otázkám unijní regulace. Chceme, aby se názory těchto lidí promítaly i v postojích, které ČR v EU bude zaujímat. Česká republika zde musí více důrazně a jasně deklarovat svůj zájem na odbourávání nadbytečné regulace vnitřního trhu a pokračování liberalizace vnější obchodní politiky EU. K tomu však potřebujeme spolehlivé a zkušené spojence. Jsem nesmírně rád, že silného spojence máme. Věřím, že zmíněný symbolický půlměsíc, táhnoucí se ze zemí srdce Evropy přes Skandinávii, Holandsko až na britské ostrovy, bude díky budoucímu vítězství konzervativců v budoucnu ještě výrazněji vyvažovat v mnoha evropských tématech odlišné hodnoty zastávané národy tíhnoucími ke Středomoří.

**ČLÁNEK EUROPOSLANCE (ODS) HYNKA FAJMONA
V BULLETINU LISTY ODS
DŮVODY PRO RADAR? 1918, 1945, 1989, 1999
(22.9.2007)**

Naše vláda byla vládou USA požádána o umístění trvalé radarové stanice na našem území. O tom, zda máme tomuto požadavku vyhovět, nebo nikoliv, se nyní vede rozsáhlá diskuse. Rád bych uvedl několik důvodů, proč si myslím, že bychom měli našim americkým spojencům vyhovět. Shrnuť je do čtyř letopočtů, tj. 1918, 1945, 1989 a 1999. Jsou to letopočty, které velmi úzce souvisí s historií našeho samostatného státu. Jak to souvisí s americkým radarem? To si řekneme úplně na konec.

V roce 1918 se po velkém úsilí Tomáše Masaryka a jeho spolupracovníků podařilo ustavit náš samostatný stát. Klíčovou roli v tom sehrál Masarykův přítel, americký prezident Woodrow Wilson, bez jehož trvání na "právu národů na sebeurčení" by Československo nemohlo nikdy vzniknout. Američané nám tehdy poprvé nezištně pomohli k samostatnosti.

V roce 1945 se po velkém úsilí Edvarda Beneše a jeho spolupracovníků podařilo obnovit Československo. Bylo to především zásluhou spojeneckých mocností USA, Británie a SSSR, které společně porazily Německo ve válce. Velkou část našeho území osvobodila americká armáda. A na rozdíl od SSSR od nás USA nic nepožadovaly, ani uran, ani slepou oddanost, ani poslušnost, ani kopírování jejich politiky. Američané, vedení tehdy prezidentem Rooseveltem, nám již podruhé ve 20. století nezištně pomohli.

V roce 1989 se uskutečnila v Československu sametová revoluce, která skoncovala s komunistickým režimem. To, že se totalitní systém u nás a v dalších státech střední a východní Evropy včetně samotného SSSR zhroutil, bylo přímým důsledkem politiky USA, prosazované prezidentem Ronaldem Reaganem a poté jeho nástupcem Georgem Bushem. To, že se Spojené státy americké postavily sovětské rozpínavosti v celém světě, bylo klíčovým důvodem ztroskotání sovětského komunistického projektu. Svoboda, trh a demokracie se díky tomu obnovily jak u nás, tak také v desítkách dalších států po celém světě. Američané nám svým pevným postojem tedy opět pomohli.

Konečně posledním důležitým datem je rok 1999, kdy Česká republika vstoupila do NATO. Stali jsme se tak součástí velkého vojenského společenství svobodných národů, které nyní garantuje závazkem ke kolektivní obraně bezpečnost naši i dalších států v euroatlantickém prostoru. Našeho členství v NATO bylo dosaženo mimo jiné i díky tomu, že nám velmi pomohl tehdejší americký prezident Bill Clinton.

Měli bychom si nyní opět položit otázku, kdo bude v případě války naším hlavním spojencem. Samozřejmě, že si téměř nikdo válku nepřaje, ale války se v dějinách stále opakují. Dosud nebylo a asi nikdy nebude vynalezeno žádné geniální řešení, které vyloučí možnost války. A my jsme malí a zranitelní a ještě v geograficky a politicky složitých oblastech. Na koho tedy budeme spoléhat? Samozřejmě na své vlastní síly. To je naše povinnost. Ale na koho dalšího? Na Německo, které nás v letech

1938-1939 napadlo? Nebo na Rusko? Které nám sice pomohlo v roce 1945, ale potom nás okupovalo v roce 1968? Nebo na Evropskou unii, která nemá žádné zbraně? Nebo na OSN, která je schopna udělat maximálně písemnou rezoluci?

Roky 1918, 1945, 1989 a 1999 představují v našich dějinách šťastné okamžiky svobody. A vždy u nich byli Američané. Na to bychom neměli zapomínat. Vždy stáli na stejné straně jako my a nikdy nám, na rozdíl od jiných států, nic zlého neprovedli. Když nás tedy nyní žádají o pomoc, tak bychom jim měli ve vlastním zájmu vyjít vstříc a brát to jako malou, nezištnou a přátelskou pomoc tomu, kdo nám v minulosti několikrát pomohl z pěkné kaše.

**PÍSEMNÉ PROHLÁŠENÍ
EUROPOSLANCE DANIELA STROŽE (KSČM)
O VYSTOUPENÍ PŘEDSEDY EVROPSKÉHO PARLAMENTU
NA „DNI VLASTI“ (TAG DER HEIMAT) V BERLÍNĚ
(24.9.2007)**

Evropský parlament,

– s ohledem na článek 116 jednacího řádu,

A. vzhledem k tomu, že předseda Evropského parlamentu Dr. Hans-Gert Pöttering byl dne 18. srpna 2007 hostem na „Dni vlasti“ (Tag der Heimat), pořádaném německým Svazem vyhnanců, přičemž na této akci přednesl projev „Lidská práva – základ evropského sjednocení“,

B. vzhledem k tomu, že organizace Svaz vyhnanců je politickou organizací zastřešující seskupení vznášející mimo jiné územní a majetkové nároky vůči některým členským státům EU, zejména vůči České republice a Polsku, a že politika Svazu vyhnanců je zdrojem narušování dobrých sousedských vztahů mezi Německem a uvedenými státy,

C. vzhledem k tomu, že nehledě na některé pozitivní body výše uvedeného projevu předsedy Evropského parlamentu, zejména ty, které se týkaly ochrany lidských práv ve sjednocené Evropě, postrádal tento projev poukázání na základní příčinu, která vedla k odsunu německých menšin ze zemí střední a východní Evropy: vyhlazovací válku a agresivní politiku nacismu, kterou příslušníci těchto menšin v drtivé většině podporovali,

D. vzhledem k tomu, že kupříkladu činnost zfašizované německé menšiny v Československu vedla k rozbití demokratické Československé republiky, jejíž představitelé spoléhali právě na systém kolektivní bezpečnosti v Evropě,

E. vzhledem k tomu, že již samotná účast předsedy Evropského parlamentu na výše uvedené akci je přijímána nejen v České republice a Polsku s rozpaky,

1. doporučuje svému předsedovi, aby do budoucna zvážil svoji účast na akcích organizací, jejichž politika podkopává přátelství a dobré sousedské vztahy mezi členskými státy Evropské unie;

2. pověřuje svého předsedu, aby toto prohlášení spolu se jmény jeho signatářů předal parlamentům členských států.

Daniel Strož
europoslanec za KSČM

www.kscm.cz

**ČLÁNEK EUROPOSLANCE JANA ZAHRADILA (ODS)
V DENÍKU LIDOVÉ NOVINY
SNAD SE V EU MĚNÍ ATMOSFÉRA
(27.9.2007)**

Kolegyně Jana Hybášková si špatně přečetla, co je doopravdy uvedeno v mandátu pro sepsání nové Reformní smlouvy EU. Jinak by se nemohla rozplývat nad "jednou zahraniční politikou", kterou prý bude EU napříště reprezentována (včetně zastoupení v RB OSN) a také nad společnou obranou EU (Nová smlouva EU si zaslouží referendum, LN 18. 9.).

Červnový mandát totiž jasně praví, že "ustanovení týkající se společné zahraniční a bezpečnostní politiky včetně vysokého představitele EU pro zahraniční věci a bezpečnostní politiku a evropského útvaru pro vnější činnost neovlivní stávající právní základ, povinnosti ani pravomoci jednotlivých členských států, pokud jde o formulaci a provádění jejich zahraniční politiky, jejich diplomatických služeb, vztahů se třetími zeměmi, včetně členství členského státu v Radě bezpečnosti OSN." Dále mandát uvádí, že "ustanoveními upravujícími společnou zahraniční a bezpečnostní politiku není dotčena zvláštní povaha bezpečnostní a obranné politiky členských států", a to je ještě zvýrazněno poznámkou, že "zejména národní bezpečnost zůstává výhradní odpovědností každého členského státu". Sečteno, podtrženo a přeloženo do srozumitelné řeči - zahraniční, bezpečnostní i obranná politika nadále zůstávají doménou jednotlivých členských států, nepřesouvají se do jurisdikce EU.

Ne federalistickým schémátům

Také Hybáškové jásání nad sbližováním trestního a civilního práva EU je třeba uvést na pravou míru. Budoucí smluvní ustanovení o tzv. prostoru svobody, bezpečnosti a práva umožní totiž jednotlivým státům uplatnit v případě potřeby individuální opt-outy (výjimky).

Ani to, co Hybášková napsala o změně hlasovacího systému, neodpovídá skutečnosti. Ponechme stranou, že český politik může vítat (!) zavedení pro nás nevýhodného "euroústavního" hlasovacího mechanismu. Dobrou zprávou je alespoň to, že se tento krok odkládá de facto až do roku 2017, o což se mj. zasloužil i principiální postoj české vlády na červnové Evropské radě. Je tedy dost času na vytváření politické i veřejné podpory pro to, aby tento hlasovací systém vůbec zaveden nebyl a aby se EU dohodla na jiném, spravedlivějším a reprezentativnějším modelu, který představoval například polský "jagellonský" kompromis.

Jinak je celkem pochopitelné, že Jana Hybášková si potřebuje nalakovat skutečnost alespoň trochu narůžovo. Sama přiznává, že "oproti ústavě jsme o krok zpět" a že "pro nás, kdo si přejeme evropskou federaci, reformní smlouva nepřináší to důležité" a také píše, že jde o tvrdou prohru nacionalistů 19. století. S obojím je možno souhlasit. Pro nás, kteří si evropskou federaci v žádném případě nepřejeme, je nová smlouva (zatím) malým příslibem toho, že v EU se mění atmosféra, že koncept "euroústavy" definitivně zkrachoval a padesát let stará federalistická schémata budou pomalu opouštěna. A politici "19. století" opravdu budou časem poraženi - alespoň ti, kteří stále chtějí mít EU jako obdobu někdejších nadnárodních impérií, nikoliv jako

pružnou, decentralizovanou a deregulovanou mezinárodní organizaci, odpovídající potřebám 21. století.

www.ods.cz

**MINISTERSTVO ZAHRANIČNÍCH
VĚCÍ**

**ROZHOVOR REDAKTORA VÁCLAVA MORAVCE
S MINISTREM ZAHRANIČÍ SCHWARZENBERGEM
V RÁDIU IMPULS
(17.9.2007)**

Václav Moravec, moderátor:

Ministr zahraničí Karel Schwarzenberg se stal výraznou postavou vlády premiéra Mirka Topolánka. Schwarzenberg navíc vyhrál v anketě stovky českých osobností, které před časem oslovil deník MF Dnes, jako nejlepší kandidát na úřad českého prezidenta. Současného ministra zahraničí by na Pražském hradě ráda viděla i socioložka Jiřina Šiklová: Prostě proto, protože je proevropský, což já považuji za velice důležité, nedělá to z důvodu, že by se potřeboval zviditelnit, na to má rodinu. Říká v rozhovoru pro Rádio Impuls socioložka Jiřina Šiklová. Nejen o politických ambicích současného ministra zahraničí, Karla Schwarzenberga, teď bude řeč právě s ním. Karle Schwarzenbergu, vítejte v Rádiu Impuls, hezký dobrý den.

Karel Schwarzenberg, host:

Dobrý večer.

Přemýšlel jste někdy nad tím, že byste reagoval na to, a jak byste na to reagoval, pokud by vás někdo dal na oficiální seznam kandidátů na prezidenta republiky?

Tedy nejdřív byste mi musel vysvětlit, co je oficiální seznam kandidátů, to jsem v české ústavě nikde nečetl, takže nevím, co to je. Ale především já jsem převzal úkol na Ministerstvu zahraničí a jsou tam práce, který bych tam chtěl dokončit. A na to potřebuji celé období. Bez toho, tím dlouhým koaličním jednáním a tak dále mám pouze 2,5 let přede mnou a to dosti intenzivní práce, tím se chci zabývat.

Neexistují tedy žádné podmínky, za kterých byste přijal kandidaturu na prezidenta republiky?

Popravdě řečeno ty podmínky bych ani rád neviděl.

To znamená, vy odmítáte kandidovat na úřad prezidenta?

Za těchto okolností považuji, že vidím dost výrazných kandidátů, zajímavých kandidátů na post prezidenta republiky a že nevidím nejmenšího důvodu se do toho taky cpát.

Když říkáte, že vidíte dost dobrých kandidátů, které kandidáty máte na mysli, když například Petr Pithart řekl zcela jasně, že on kandidovat nebude, Jan Švejnar, ekonom, také říká, že kandidovat nebude.

No, já myslím, že Jan Švejnar přece snad kandidovat bude. Petr Pithart k mé lítosti to odmítl, je zajisté zajímavý člověk. Václav Klaus je výrazná osobnost, taktéž taky pan profesor Pačes. Tedy uvidíme, kdo uspěje.

Vy jste v anketě stovky českých osobností, které měly vybírat prezidenta, porazil současnou hlavu, Václava Klause. Socioložka Jiřina Šiklová nedávno v Impulsech prozradila vaše přednosti.

Prostě proto, protože je proevropský, což já považuji za velice důležité, nedělá to z důvodu, že by se potřeboval zviditelnit, na to má rodinu. Takže jako nebyl

tedy zapleten do žádných politických afér, a také nebude, takže já si myslím, že by to byl dobrý kandidát. A taky, není profilován s jednou jedinou politickou stranou. Prozradila nedávno v Impulsech socioložka Jiřina Šiklová. Ministr zahraničí Karel Schwarzenberg, host dnešních Impulsů, tedy řekl, že zatím by odmítl kandidovat, že má hodně práce na Ministerstvu zahraničních věcí. Vy ale jste senátorem za Občanskou demokratickou alianci, tudíž budete volit i prezidenta.

Zajisté.

Můžete říci, kdo z těch jmen, která teď se objevují, které jméno vám nejvíc vyhovuje?

Může být, že se objeví ještě další jméno, tedy zajisté před volebním aktem to neprozradím.

Neprozdíte?

Ne, poněvadž se chci podívat, ještě kdo se snad objeví, s jakým programem jednotliví kandidáti budou vystupovat, jak se budou jevit a pak se rozhodnu.

Pro vás bude nejdůležitější která část programu? Na co by měl případný prezidentský kandidát ve vašich očích klást největší důraz pro to další pětileté období?

Na vztah k ústavě a k právu. Zde máme jistý deficit v republice, pořád ještě náš vztah k právu je poněkud slabý a kdyby se někdo tohoto úkolu ujal, povědomí o právu v České republice prosazovat, tak by zajisté získal můj hlas.

Vy jste šéfem české diplomacie, v některých okamžicích ale používáte, řekněme, nediplomatická slova. Například k odpůrcům Temelína jste řekl, že ty, a teď cituji doslova: Ty magory znám. Konec citátu. Režim afrického státu Zimbabwe jste označil za, opět citát: Poněkud bláznivý. Už se vám, pane ministře, stalo, že by vám vaši spolupracovníci či někdo blízký řekl, že byste měl volit diplomatičtější slovník?

Popravdě řečeno se mi to ještě nestalo.

To znamená, že se vás bojí, že vám to nikdo nechce říct?

Doufám, doufám.

Přesně za měsíc čeká Českou republiku významná událost. Bude se rozhodovat o tom, zda v příštím a přespříštím roce bude Česká republika nestálým členem Rady bezpečnosti Organizace spojených národů. V hlasování proti sobě budou stát Česko a Chorvatsko. Pokud byste, pane ministře, měl v procentech vyjádřit teď poměr šancí České republiky, jak by váš odhad zněl?

Já bych řekl tak 55 procent je pro nás, prozatím se to jeví, že jsme lehce ve výhodě, ale to se ještě může během 14 dní změnit.

Když říkáte 55 procent ve prospěch České republiky, není to svým způsobem ostuda pro Českou republiku, která má lepší síť zastupitelských úřadů než Chorvatsko, také větší váhu v zahraniční politice na mezinárodním dění než Chorvatsko?

Jo bych neřekl. Zprvce my už jsme před poměrně nedávnou dobou měli to nestálé členství, to...

Já vás jenom omluvím, že jste nachlazen a že jste s vyčerpáním všech sil dorazil do Rádia Impuls, čehož si vážíme.

Že to už byla Česká republika, tedy kdy jsme byli nestálým členem, Chorvatsko ještě nebylo, takže to je jistá výhoda. Za druhé Chorvatsko je pobřežním státem, což ovšem je, Chorvatsko spojuje společné zájmy s celým Středomořím a se spoustou tedy přímořských států a tak dále, to je taky veliká výhoda. Rozumíte, každý stát má své výhody a své nevýhody.

Budete považovat za váš osobní neúspěch, když Česká republika nezíská za zhruba měsíc onu pozici nestálého člena Rady bezpečnosti OSN?

Když nedosáhneme svého cíle, tak je to neúspěch, to nemůžu potom popírat, samozřejmě.

Ale zatím říkáte, 55 procent ve prospěch České republiky.

To tak odhaduji.

Existuje něco, co by to ještě mohlo poškodit výrazně?

My.

My? Teď myslíte vy jako diplomaté.

Česká politika to může poškodit, já to můžu poškodit, taky různé jiné události, vždycky nejmíc, nejdřív se dívám na vlastní chyby, na vlastní pochybení, potom teprve vidím nebezpečí někde jinde.

Když mluvíte o tom, že to může ohrozit sama Česká republika, předseda Strany zelených, vicepremiér Martin Bursík v uplynulém týdnu několikrát varoval, že vystoupení Václava Klause na půdě Organizace spojených národů na konferenci ke změnám klimatu může výrazně poškodit šance České republiky na získání pozice nestálého člena Rady bezpečnosti OSN, podobné obavy mají i sociální demokraté, tady jsou slova místopředsedy poslanců ČSSD Davida Ratha.

Pokud by to bylo, řekněme, v tom doprovodném kulturně zábavném programu, tak by to Českou republiku nepoškodilo, možná bychom naopak si zvýšili prestiž, že máme smysl pro humor. Pokud to bude prezentováno v té vážné části, tak si myslím, že nás to zesměšní.

Říká v rozhovoru pro Rádio Impuls místopředseda sociálně demokratických poslanců David Rath. Chcete se ještě vy, pane ministře, před prezidentovým odjezdem do New Yorku sejít nad jeho projevem ke změnám klimatu na té mezinárodní konferenci?

Já se s panem prezidentem setkám, jakmile přistane v New Yorku, zásadně jsme sladili naše postoje, já jsem přesvědčený, že pan prezident je si vědom odpovědnosti vůči zahraniční politice České republiky a podle toho bude vystupovat.

Vy nemyslíte, že vystoupení Václava Klause může právě poškodit šance České republiky na získání nestálého člena?

Myslím, že, jak jsem vám říkal, že každé vystoupení, i moje vystoupení to může poškodit. Každé vystoupení může poškodit, ale já jsem přesvědčen o tom, že prezident republiky bude jednat v souladu se zájmy České republiky.

Václav Klaus odepsal právě dnes na dopis Jiřího Paroubka, protože sociální demokraté a Jiří Paroubek, leader ČSSD, napsal Václavu Klausovi dopis a Václav Klaus napsal v reakci, cituji doslova, budu varovat před nepromyšlenými kampaněmi a módními fámami, zvláště proto, že z nich plynou opatření, která mohou fatálně poškodit lidskou svobodu a velmi výrazně ovlivnit světovou ekonomiku a zvláště chudé země, konec citátu. Vám tedy prezident naznačil, o čem bude mluvit na té mezinárodní konferenci na půdě OSN?

Ano, naznačil a myslím, může se leccos v životě říci, je otázka, jak to říkáte. Nesmíme zapomenout, na té konferenci je zhruba čas 5 minut a zde opravdu se musí soustředit člověk na každé slovo, to bude dělat i pan prezident a já jsem přesvědčen, že si je vědom své odpovědnosti. Samozřejmě bude mluvit v souladu se svým názorem, ale jak říkám, nemám z toho obavy.

Když říkáte, že nemáte obavy, tak obavy má vicepremiér, šéf zelených Martin Bursík, ten kritizuje Klause nejen kvůli jeho plánovanému vystoupení na mezinárodní konferenci v Organizaci spojených národů, ale i kvůli tomu, že jako prezident České republiky propůjčil svou tvář kampani kvůli změnám klimatu.

To poškodí naši autoritu, protože najednou tady bude disonance, protože bude znít prezident takto a on poslal v pátek předsedovi vlády Portugalska dopis, v kterém říká, že bude mluvit sám za sebe. Vždyť ten inzerát to také je jeho osobní vyjádření, to není stanovisko vlády.

Prohlásil v neděli v České televizi šéf Strany zelených, vicepremiér Martin Bursík. Setkává se ministr zahraničí Karel Schwarzenberg, host dnešních Impulsů s tím, že inzeráty s fotografií českého prezidenta Klause v amerických novinách, kde je titul, prezident České republiky Václav Klaus, poškozují českou zahraniční politiku a Českou republiku, protože to může vyvolávat dojem, že všichni v České republice si myslí, že lidská činnost se neprojevuje na změnách klimatu?

Pan prezident je velmi výrazná osoba, samozřejmě jeho názory vyvolávají různé reakce, což je naprosto pochopitelné a jako ministr zahraničí, není můj úkol být cenzorem pana prezidenta.

Ale nesetkal jste se tedy s tím, že by ony inzeráty mohly poškodit obraz České republiky.

I tyto názory jsem slyšel, doufám, že tomu tak nebude.

Slyšel jste tedy, že tyto názory Václava Klause, prezentované v těch inzerátech, mohou poškodit Českou republiku?

Tyto názory zazněly...

Od koho?

Já se k tomu nechci vyjadřovat.

Proč ne?

Poněvadž myslím, že úkol ministra zahraničí je tedy hájit zájmy České republiky a taky bránit hlavu státu, není můj úkol kritizovat hlavu státu.

Další téma, česko-americké vyjednávání o umístění amerického radaru v Brdech, téma, které zajímá posluchače Rádia Impuls a na které se ptali ve svých dotazech. Zhruba za měsíc by měl do Prahy, kvůli možnému umístění radaru, přijet americký ministr obrany Robert Gates. Je jeho návštěva už potvrzena, pane ministře?

Zdá se, že opravdu přijede, ano.

Přijede, už tušíte, o čem bude Robert Gates, který by, pokud se nemýlím, měl dorazit do Prahy 20. a 21. října, to znamená zhruba za měsíc, o čem by měl konkrétně jednat?

Myslím, že jeho návštěva je samozřejmě v souvislosti s naším spojenectvím se Spojenými státy, které ovšem v poslední době bylo ještě posíleno tím, že společně usilujeme o postavení radaru v Brdech, což je v našem zájmu, ale v zájmu také Spojených států a že ministr obrany Spojených států navštíví spojence je víceméně samozřejmé.

A dá se od Gatesovy návštěvy očekávat nějaký zásadní posun v těch samotných jednáních o česko-americkém . . .

Myslím, že zásadní posun nebude, protože ta jednání probíhají dosud velice dobře, není tam větší zádrhel, není tam větší problém. Takže důvod, aby tady byl větší posun nevidím. Spíše je to potvrzení toho spojenectví, potvrzení přátelství a potvrzení důležitosti, které Spojené státy té protiraketové obraně přikládají.

Když říkáte, že ta jednání jsou velmi konstruktivní a jen je chválíte, tak podle našich informací se vedou tvrdá jednání především o smlouvě, která má zabezpečit, zda američtí vojáci na radarové základně budou podléhat českému právu. Můžete potvrdit, že toto je ta nejspornější část zatím těch jednání?

Je samozřejmě, to je vždycky při všech takových, ať základny nebo tohle, vlastně jenom radarová stanice, ale vždycky, když jde o statut vojáků, kteří někde jsou, ať jsou to naši vojáci v Afghánistánu nebo v Iráku nebo to, vždycky jde také o vyjednání, jaký statut tam mají. Samozřejmě tady tvrdě jednáme, samozřejmě prosazujeme tady náš právní postoj v zájmu České republiky. Samozřejmě Američané by to chtěli mít v jejich smyslu, což já taky chápu, ale...

A je to tedy nejtvrdší část vyjednávání?

Je to jedna z klíčových otázek jednání.

A ukazuje se, že se České republice podaří uhájit postoj, že budou podléhat právnímu řádu, Američané? Českému právnímu řádu?

Jak jsem vám říkal, že jednání probíhají dobře, samozřejmě uvnitř té stanice jako každý voják podléhá samozřejmě vojenskému řádu americkému, ale jakmile vylezou z toho, tak je zde na řadě český právní řád. A samozřejmě v rámci vojenské disciplíny to musí být podřízené americkému soudu.

Toto bude asi nejpravděpodobnější dohoda, to znamená, že uvnitř budou podléhat americkým zákonům, americkému řádu a mimo základnu, mimo radar, budou podléhat...

Ano.

A Američané chtějí, aby podléhali i mimo radar americkému právu?

V čem by byli z toho nadšení, to chápu, ale...

Neustoupíte ani o metr? Ne?

Myslím, že prosadíme naše stanovisko.

Vládní zmocněnec pro radar, Tomáš Klvaňa, odmítá, že by umístění radarové stanice v Brdech poškodilo zdraví lidí, což jsou obavy a Tomáš Klvaňa dodává: Kdyby Parlament rozhodl o tom, že radar tu bude, tak by došlo k jakémusi rozhodujícímu měření, ten radar by se sem převezl z Marshallových ostrovů a došlo by k měření našimi hygienickými orgány, tak, aby bylo zcela jasné, že ten radar skutečně splňuje všechny české hygienické normy.

Prozradil v uplynulém týdnu v rozhovoru pro Rádio Impuls vládní zmocněnec pro radar, Tomáš Klvaňa. Co považuje ministr zahraničí Karel Schwarzenberg teď za nejdůležitější v souvislosti s vyjednáváním smluv o umístění radaru? Už jsme probrali...

To už jste před tím, prostě zásadně chceme dosáhnout toho, aby podmínky této stanice byly obdobné, jako Američané mají u evropských velmocí, například ve Velké Británii a podobný status a tak dále. Tudiž že nejsme tedy znevýhodněni, že jsme rovnoprávní s jinými státy, které s Američany jednájí. O to mi nejvíc jde. Co se týká tedy zdraví lidí, je to jasné, že to problém není, ale pro jistotu ještě samozřejmě tyto zkoušky provedeme, poněvadž samozřejmě, zdraví českých občanů je pro nás opravdu prvotřídní zájem.

A posluchači Rádía Impuls se dnes ptají českého ministra zahraničí Karla Schwarzenberga. Pokládali jsme otázky, které souvisely s radarem a na které vy, posluchači Impulsů, jste se ptali a teď další dotaz.

Dotaz posluchače:

Dobrý den, já jsem se chtěla zeptat pana ministra, proč byl vybrán zrovna ke zrušení konzulát v Singapuru, kde se nachází zrovna nejvíc Čechů, v této části světa. Navíc si myslím, tedy, že Singapur je jako nejvíce přístupný, ať je to po moři, to je přístav nebo letiště, pro lidi, kdyby se jim něco stalo. Děkuji.

Dotaz tedy souvisí s rušením některých českých ambasád, konkrétně tady dotaz na Singapur. Pane ministře, jak odpovíte?

Bylo to těžké rozhodování, to je pravda. Nicméně jsme z důvodů krácení rozpočtu a soustředění našich sil na budoucí předsednictví...

České předsednictví Evropské unie. Ano. Museli několik zastupitelských úřadů zavřít.

Proč padla volba právě na Singapur? Nebylo nějaké jiné velvyslanectví, které by šlo zavřít?

Musíte to brát, abych tak řekl, se podívat vzhledem na region. Poblíž Singapuru máme ještě velvyslanectví v Kuala Lumpur, zásadně byla otázka tam či onde a z různých důvodů potom padlo rozhodnutí, že zachováme velvyslanectví v Kuala Lumpur a prozatím rušíme tedy velvyslanectví v Singapuru. Přiznávám, nebylo to lehké rozhodnutí, já jsem měl o tom sám delší diskusi s vedoucími úředníky mého ministerstva, posléze po dlouhé diskusi jsme se přiklonili k tomuto řešení. Ale žádné uzavření úřadu není lehké.

Říká ministr zahraničí Karel Schwarzenberg, který byl hostem dnešních Impulsů. Já vám děkuji za rozhovor a těším se, že zase po čase do Rádía Impuls přijdete. Díky a nashledanou.

Děkuji mnohokrát. A pozdravuji všechny posluchače a omlouvám se, že tak chraptím, ale je mi trošku blbě.

MZV

**PROHLÁŠENÍ MZV ČR
K ATENTÁTU
NA LIBANONSKÉHO POSLANCE GHANEMA
(20.9.2007)**

MZV ČR odsuzuje brutální teroristický útok na člena libanonského Parlamentu Antoine Ghanema, který si vyžádal nejméně osm dalších lidských životů. MZV vyjadřuje hluboký soucit a sympatie rodinám obětí.

Plně podporujeme úsilí vlády premiéra Siniury o nastolení bezpečnosti, stability, územní integrity a politické nezávislosti Libanonu. Apelujeme na všechny zainteresované strany, aby se v tomto kritickém období a v předvečer konání prezidentských voleb navrátily k dialogu a dosáhly kompromisu.

Podporujeme uskutečnění nadcházejících prezidentských voleb na základě demokratických principů a platné libanonské Ústavy.

MZV

**PROHLÁŠENÍ MZV ČR
K AKTUÁLNÍ SITUACI V BARMĚ/MYANMARU
(25.9.2007)**

Česká republika podporuje právo demonstrantů v Barmě/Myanmaru na vyjádření mírového protestu a snahy barmských aktivistů o obnovení demokracie a politického dialogu.

Česká republika důrazně varuje barmskou vládu před použitím síly proti pokojným demonstracím a vyzývá ji, aby bezodkladně propustila zadržené demokratické aktivisty i všechny politické vězně, včetně Aung San Suu Kyi.

Česká republika dále apeluje na barmskou vládu, aby zahájila dialog se všemi opozičními strukturami ve prospěch obyvatel Barmy/Myanmaru.

Situace v Barmě byla dnes předmětem jednání ministrů zahraničních věcí Evropské unie v New Yorku. Z debaty vyplynulo, že EU je připravena přijmout další kroky vůči barmské vojenské juntě v závislosti na aktuálním vývoji situace. Česká republika je pro zásadový postoj v případě, že barmské úřady použijí vůči demonstrantům sílu.

MZV

ČESKÁ ZAHRANIČNÍ AKTIVITA NA DALŠÍCH ÚROVNÍCH

**STANOVISKO KSČM
K ROZHODNUTÍ VLÁDY LOBBOVAT PRO US RADAR
S VYUŽITÍM PR AGENTURY
(6.9.2007)**

Konec argumentů, osobností i schopnosti komunikace ze strany vlády? Takovouto řečnickou otázku možno položit jako reakci na rozhodnutí Topolánkovy vlády provádět za peníze daňových poplatníků masovou kampaň ve prospěch radaru USA na našem území.

Vládní zmocněnec Tomáš Klvaňa informoval, že vláda hodlá najmout na komunikaci o radaru USA mezi exekutivou a veřejností specializovanou PR agenturu.

Tomuto záměru české vlády rozumí KSČM tak, že vládě došly argumenty, kterými by dokázala jednoznačně přesvědčit občany o (údajné) potřebnosti instalace amerického radaru na českém území. Vládě došly však zřejmě i osobnosti, které by byly schopny bez arogance uspokojivě vysvětlit občanům České republiky – nejen obyvatelům dotčených území v Brdech - ale také jejich voleným představitelům v zastupitelských sborech - důvody, proč je údajně nezbytně nutné umožnit Spojeným státům americkým postavit v Evropě další vojenskou základnu.

Současný stav je možné lapidárně zhodnotit takto: Nejsou vhodní politici, nejsou věrohodné argumenty, není schopnost demokraticky a otevřeně jednat s občany. Proto musí vše „zařídít“ profesionální firma.

Je jen příznačné pro současnou vládní garnituru, že PR agentura získá prostředky ze státního rozpočtu, prostředky všech daňových poplatníků, tedy i odpůrců, kterých je mezi dospělou populací ČR nejvíce. Za veřejné prostředky by však vláda měla poskytovat informace objektivní a nikoli jednostranné!

Vláda postupuje nedemokraticky, protože neodpovídá na četné oprávněné otázky poslanců a senátorů, kteří se vládních činitelů ptají na různé „nepříjemné“ otázky související s bezpečností a suverenitou občanů a celé České republiky. O tom, že pravicová koalice všemožně znemožňuje přijetí institutu obecného i speciálního referenda, není třeba dlouze psát. Jedná se o bezprecedentní pošlapávání demokratických principů současnou pravicovou vládou, která musí referendum obejít, aby se neprokázalo, že většina občanů ČR zde americký radar nechce.

Tisková mluvčí ÚV KSČM

www.kscm.cz

**TISKOVÁ ZPRÁVA ČSSD
ČSSD ODMÍTÁ MILENU VICENOVOU
NA POST VELVYSLANCE PŘI EU
(11.9.2007)**

ČSSD odmítá jmenování Mileny Vicenové českou velvyslankyní při EU. ČSSD je přesvědčena, že by to ohrozilo nejen naše zájmy v EU, ale především by tím vláda ohrozila přípravy na naše předsednictví EU.

Post velvyslance při EU patří k nejdůležitějším diplomatickým funkcím, přičemž jeho význam je srovnatelný s postem ve vládě. Na tomto místě by proto měl být zkušený a respektovaný diplomat, schopný navíc zvládnout agendu související s naším blížícím se předsednictvím EU.

Milena Vicenová není ani diplomatkou a není ani zkušenou, ani respektovanou osobností. Jako ministryně zemědělství navíc způsobila výrazné zdržení při čerpání prostředků z Evropského fondu pro rozvoj venkova (EAFRD). Její jedinou předností je jak se zdá pouze loajalita k ODS a premiérovi Mirkovi Topolánkovi, což je žalostně málo pro výkon tak důležité funkce.

Bohužel, odvolání zkušeného a respektovaného diplomata Jana Kohouta z postu velvyslance ČR při EU a jeho nahrazení člověkem bez diplomatických zkušeností a bez profesionálního respektu jen ukazuje žalostnou personální politiku vlády Mirka Topolánka, kde místo profesionality se dává přednost nepotismu a stranické loajalitě.

ČSSD z těchto důvodů vyzývá vládu, aby od jmenování Mileny Vicenové upustila a místo hledání mezi „kamarádíčky“ již konečně odpovědně započala diskusi o obsazení tohoto klíčového postu profesionálem, který bude efektivně zastávat zájmy ČR v Bruselu.

Ing. Jiří Paroubek
předseda ČSSD

www.cssd.cz

**PROJEV VLADIMÍRA DLOUHÉHO
NA MEZINÁRODNÍ KONFERENCI
"ZVÝŠENÍ EVROPSKÉ KONKURENCESCHOPNOSTI V 21.STOLETÍ: ROLE EU"
V PRAZE
REGULOVAT LÉPE ZNAMENÁ REGULOVAT MÉNĚ
(14.9.2007)**

Vystoupení v bloku: Lepší regulace nebo žádná regulace v EU?

1. Úvod

Letos na jaře jsme oslavili 50. výročí Římských smluv, které otevřely cestu k uskutečnění projektu evropské integrace. Úmysly jeho "otců zakladatelů" byly zárné a jejich úkol nezáviděníhodný. Evropa se právě vzpamatovala z největších válečných škod a vytýčila si několik politických cílů najednou: zaštitit se proti komunistické hrozbě, definitivně pohřbit francouzsko-německé nepřátelství, podnitit hospodářský růst a nastolit větší sociální spravedlnost. Úhelnými kameny projektu byly svoboda a demokracie, tržní hospodářství, zákonnost a sociální solidarita. Následující vývoj naplňoval příslušníky poválečné generace pocitem úspěšnosti - zdálo se, že cílů bylo dosaženo. Dnes, po 50 letech, je však Evropská unie vnímána spíše jako instituce, která má k lidem daleko, zároveň ale ovlivňuje příliš mnoho stránek jejich každodenního života. Úhelné kameny jsou někdy zapomenuty, sociální solidarita se stala spíš břemenem než výdobytkem, a byrokraté spolu s politickými elitami do značné míry ovládají integrační proces bez zpětné vazby od občanů. Kde se stala chyba?

2. Trocha historie

Integrační proces byl od samého počátku v rukou politiků a intelektuálů, z nichž mnozí vždy snili o zcela spojené, federalizované Evropě. Zpočátku to ale nebylo důležité: vytvoření jednotného evropského trhu podstatně zrychlilo hospodářský růst a lidé ho plně podporovali. V podání politických elit však myšlenka velmi hluboké integrace měla dlouhodobou dynamiku, a v průběhu 80. a 90. let se tato vize střetla se třemi hlavními fakty. Za prvé, se integrační proces začal prohlubovat a sledovat ambiciózní cíl dosáhnout - v konečném efektu - vpravdě federálního uspořádání Evropy a učinit z ní světovou velmoc, hovořící stejným hlasem, se společnými zástupci a pan-evropskou jurisdikcí. Za druhé, hlubší integrace vyžadovala rozsáhlou administrativu při výkonu pravomocí Unie, což vedlo k její institucionalizaci a vzniku byrokratického aparátu, který začal žít svým vlastním životem. Za třetí, výrazný hospodářský růst v zemích, které tvořily jádro integrace, zplodil evropský sociální model založený na značném přerozdělování vytvořeného bohatství. Evropané tento proces přijali: rozhodující generací byla ta, která zažila válku, cenila si míru a mimořádných ekonomických přínosů poválečného vývoje. Pro tuto generaci se evropský sociální model stal očividným atributem rozvinutého evropského hospodářství, diferenční charakteristikou ve srovnání s jinými oblastmi světa - a jedinečně evropským rysem. Díky tomu panovala obecná shoda v otázkách povahy a výsledků integrace, a zavládl pocit určitého druhu "evropanství" - nejen v hlavách elit. Integrační proces pak byl vnímán jako zrcadlení tohoto sociálního modelu na pan-evropské úrovni.

V 80. a 90. letech se situace změnila: zvolený model vedl ke stagnaci, nepružnosti trhu práce, přílišné regulaci hospodářství, zpomalení hospodářského růstu a stabilizaci vysoké nezaměstnanosti. Evropa začala ztrácet konkurenceschopnost vůči Spojeným státům, Jihozápadní Asii a v poslední době i Číně. Na přelomu století evropští politikové museli na tato fakta reagovat. Na summitu v Laekenu byl Evropský konvent pověřen vypracováním návrhu Evropské ústavní smlouvy, a na vrcholném setkání v Lisabonu byla přijata strategie směřující k vyšší ekonomické výkonnosti. Vzhledem ke složitosti systému řízení EU se zdálo užitečné sumarizovat pravidla v jediném dokumentu, sjednotit a změnit je s cílem vyhovět potřebám Unie o 25 členech. Zároveň bylo nutné něco dělat se zpomalením hospodářského růstu. Jevilo se to jako logické, jakmile však byl džin vypuštěn z láhve, nikdy se do ní nemohl vrátit: evropská ústava byla odmítnuta, lisabonská strategie nefunguje a evropská integrace zažívá krizi.

Vše toto je dnes minulostí. Na počátku 21. století Evropa čelí novým výzvám, problémům, které zřejmě nejsou řešitelné v rámci evropského integračního procesu, jak ho dnes známe a vnímáme. Tradiční evropský model nejen vede ke stagnaci a přílišné regulaci hospodářství, ale problémy, které přináší, přesahují rámec jednoduchých ekonomických srovnání. Evropské firmy a výzkumná centra vynakládají na výzkum a vývoj mnohem méně prostředků než jejich americké protějšky. Americké univerzity lákají mnohem více nejvyšší kvalifikovaných studentů z celého světa než evropské, a když naši studenti vystudují v zahraničí, spíše tam zůstávají, než aby se vraceli domů, do Evropy. Ve srovnání s jinými regiony s rychlým tempem růstu je v zemích EU - přinejmenším EU 15 - nadále poměrně vysoká strukturální nezaměstnanost, odrážející ztuhlost trhů práce. A pokud tento rozdíl mezi tempem růstu v Evropě a jiných částech světa přetrvává i v několika nadcházejících desetiletích, podíl Evropy na celkovém globálním produktu se bezpochyby podstatně sníží, což bude mít dost trpké důsledky pro naši relativní životní úroveň, prosperitu, sociální situaci, veřejný blahobyt a míru dlouhodobé nezaměstnanosti. Jinými slovy - minulé úspěchy procesu evropské integrace jsou skutečností, momentálně však Evropa potřebuje reformu, a potřebuje ji rychle a teď.

3. Kde jsme dnes?

Téma dne a hlavní otázka, kterou si kladou odborníci - totiž zda regulovat lépe nebo regulovat méně - je v této souvislosti naprosto oprávněná. Přílišná regulace ze strany Evropské komise je hrbolatou cestou: všechny stávající problémy Evropy se na ní setkávají. Začneme důkazy, které budí úsměv. Britský think tank Open Europe na své webové stránce uvádí data, která nepotřebují komentář. *Acquis communautaire*, soubor právních norem, které bychom měli všichni dodržovat, obnáší kolem 170 000 stránek, z nichž 100 000 však bylo napsáno v posledních deseti letech. Přibližně 26 % všech nařízení EU schválených od roku 1957 je nicméně dosud v platnosti. Úsměv nás však přejde, když přijde řeč na náklady. Překvapivá fakta se dozvídáme i od členů Evropské komise samých. Günther Verheugen v rozhovoru pro *Financial Times* v říjnu loňského roku přiznal, že evropská legislativa stojí evropské podnikatele 600 miliard EUR ročně, to jest 5,5 % celkového hrubého domácího produktu EU (přibližně HDP země jako Holandsko), a Peter Mandelson v projevu k představitelům Konfederace britského průmyslu odhadl náklady na regulaci na asi 4 % HDP Unie. I když ponecháme stranou otázku, kde je pravda, a připustíme, že

odhadnout skutečné přínosy jednotného trhu je nesmírně těžké, asi pojmeme silné podezření, že náklady na regulaci převažují nad jejími přínosy.

Odráží se to v postoji podnikatelských kruhů. Jsou v nich pravda vítězové, kteří pějí chválu na jednotný trh a Komisi. Velké podnikání zvláště v západní Evropě má skutečně z dnešního vývoje prospěch: přeshraniční fúze v bankovním a energetickém sektoru by bez prohloubení jednotného trhu nebyly možné. Nic proti tomu - naopak. Giganti figurující ve fúzích a akvizicích však nepředstavují celou evropskou ekonomiku. Průzkum provedený mezi britskými podnikateli odhalil značné výhrady k regulačnímu rámci EU. Malí a střední podnikatelé v nových členských státech ve střední a východní Evropě mají pocit, že Evropská unie je spíš svazuje, než aby jim přinášela větší svobodu. Manažeři větších firem si stěžují, že EU používá dvojitý metr, když dohlíží na dodržování pravidel vnitřního trhu, a nedává jim proti západoevropským gigantům žádnou šanci. Někteří Západoevropané se dosud bojí konkurence z nových členských zemí Unie na trhu práce (a někdy i trhu zboží a služeb), to je však jen dalším projevem obecné nepružnosti hospodářství EU, kterou musí napravit reformy na národní úrovni.

4. Kudy se vydáme?

Jak přistoupit k takové reformě? Za prvé zpomalme tempo integrace a přehodnotme priority. Hrozí nám, že Evropa na dalších 18 měsíců zabředne do nekonečné diskuse o novém základním evropském dokumentu. Bylo by to dost nešťastné, protože by se měla zabývat naléhavějšími problémy. K nejvyšším evropským prioritám vůbec nepatří kroky, které by měla podniknout Unie, ale reformy na národní úrovni, které zvýší pružnost evropských trhů a evropského hospodářství jako celku; odpovídající prioritou Unie, kterou je třeba prezentovat jakožto podporu (nikoliv překážku) vytváření nových pracovních příležitostí, je fungování vnitřního trhu a jeho rozšíření o sektor služeb. Další významné, vpravdě unijní kroky mohou pramenit z toho, co vnímá jako relevantní obyvatelstvo Evropy - čímž je vojenská a energetická bezpečnost a obecně přijatelné stanovisko k multikulturalismu a imigraci.

Za druhé položme větší důraz na otázku, pro niž se používá podivné slovo subsidiarita, a na návrat některých pravomocí na národní úroveň. Důvodů je několik, rád bych však zdůraznil rozmanitost přístupů k sociální úloze státu, která těsně souvisí jak s pružností trhu práce, tak s rozpočtovými deficity. Neexistuje žádný "špatný, neúčinný" evropský sociální model, který někteří líní Evropané brání proti jakékoliv změně. Neexistují ani žádné jasně definované, naprosto protikladné dva modely: jeden západoevropský (francouzský, italský atd.) a druhý tak zvaně "anglosaský", v jehož pozadí stojí strýček Sam a směje se na nás přes oceán. Některé země, například Finsko, jsou schopné zachovat si pružný trh práce a přesto dosáhnout větší spravedlnosti ve společnosti pomocí vyššího zdanění. A další, zvláště Francie, jsou nesmírně citlivé na jakoukoli změnu současného stavu. Tento vývoj by evropská politika neměla příliš koordinovat - rozmanitost znamená konkurenci mezi těmito modely, která Evropě jen prospěje. Platí to samozřejmě v první řadě o středoevropských a východoevropských zemích - žádný model ovšem nesmí překročit makroekonomické meze.

Třetím zvláště aktuálním tématem je regulace. Odpověď na úvodní otázku zní - potřebujeme jak méně regulace, tak zároveň regulaci lepší. Jak ukazují výše citovaná

číslo, evropskou konkurenceschopnost podřívají vysoké náklady na regulaci a dosti omezující legislativa v oblasti zaměstnanosti. Totéž se dá říci o finančních službách, které přežívají ve svěrací kazajce tak zvaného Akčního plánu finančních služeb, dosud čekajícího na opravdovou liberalizaci. Problém často spočívá v tom, že i v případech, kdy původní opatření byla dobře míněná, byrokratické implementační postupy vytlačily podnikání z Evropy.

Jedním možným krokem je prostě všeobecné snížení administrativních nákladů na regulaci; Komise již oznámila svůj plán snížit je v dohledné budoucnosti o 25 %. To však nestačí. Regulace z evropské úrovně aplikuje stejná opatření na rozdílné podmínky a dosahuje tak opačných výsledků, než bylo jejím původním záměrem. Platí to zvláště o opatřeních týkajících se trhu práce, ale také o sociálních modelech, politice zvýšení konkurenceschopnosti, regulaci trhu s potravinami atd. Všechny tyto sektory jsou velice rozmanité, poplatné zvláštním národním tradicím a návykům, odrážejí hospodářskou situaci různých zemí a postoje jejich obyvatel. Jediným rozumným řešením je umožnit, aby se řízení těchto oblastí vrátilo do kompetence národních vlád.

Důsledky mohou být dvojího druhu. Za prvé lze regulaci na národní úrovni mnohem lépe přizpůsobit konkrétním podmínkám dané země a dosáhnout tak skutečného zlepšení pružnosti trhu a zvýšení výkonnosti hospodářství, jeho produktivity a konkurenceschopnosti. To bude mít synergický účinek na celé evropské hospodářství. Za druhé chyby a vady regulace nastolené z evropské úrovně lidé vnímají jako další důkaz toho, že Evropská unie se stále více vzdaluje od každodenní reality a problémů obyčejných lidí - onoho příslovečného "člověka z ulice". Navrátíme-li velký díl stávající regulace na národní úroveň, můžeme očekávat snížení současného demokratického deficitu.

Uvedená strategie se pravda snáze popisuje než realizuje. Chceme-li kázat o výhodách jednotného trhu, musí podstatná část regulačních činností opravdu probíhat na evropské úrovni. Jak však ukazuje i výše zmíněný úsměvný příklad, dosáhli jsme stadia, kdy je potřeba přistoupit k činu; musíme se pustit se do nesnadného úkolu převést mnohé tyto činnosti zpět na národní úroveň a zároveň zajistit efektivní fungování jednotného trhu. Úkolu vpravdě nemalého, avšak nevyhnutelného.

Vladimír Dlouhý
mezinárodní poradce
Goldman Sachs International

www.ods.cz

**TISKOVÁ ZPRÁVA ČSSD
REAKCE PŘEDSEDY ČSSD
NA PROJEV PREZIDENTA KLAUSE
(24.9.2007)**

Vystoupení prezidenta Klause na půdě OSN k tématu globálního oteplování považuji za nešťastné. Vedle odlišného názoru na to, jak má v zahraničí vystupovat hlava státu, mám odlišný názor i na problém globálního oteplování. V době, kdy mizí arktický ledovec i zásoby pitné vody, postupuje poušť, ztenčuje se ozónová vrstva a vymírají celé rostlinné i živočišné druhy, popírat odpovědnost člověka za tyto procesy není ani tak odvážné, jako spíš hloupé.

Ano, pane prezidente Klausí, je ohrožena svoboda. Ale nikoliv řešením problému změn klimatu, ale jeho přehlížením či popíráním. Politici tu nejsou od toho, aby vedli akademické debaty o tom, zda je planeta modrá či zelená. Tak se sice zviditelní, ale ničemu nepomohou. Politici tu jsou od toho, aby dělali vše pro to, aby zůstala modrou. Politika je služba veřejnosti, ne opačně. A svoboda není bez odpovědnosti. I to jsou dva důvody, proč ČSSD nedá hlas Václavu Klausovi v příští prezidentské volbě.

Jiří Paroubek
předseda ČSSD

www.cssd.cz

Obsah:

PREZIDENT ČESKÉ REPUBLIKY	1
PARLAMENT ČESKÉ REPUBLIKY POSLANECKÁ SNĚMOVNA	16
PARLAMENT ČESKÉ REPUBLIKY SENÁT	18
VLÁDA ČESKÉ REPUBLIKY	21
MINISTERSTVO ZAHRANIČNÍCH VĚCÍ	37
ČESKÁ ZAHRANIČNÍ AKTIVITA NA DALŠÍCH ÚROVNÍCH	47

Není-li u jednotlivých příspěvků uvedeno jinak, bylo použito informací ze zdrojů ČTK

ISSN 1210-5600

Zahraniční politika České republiky – Dokumenty.
Vydává odbor administrativy a zpracování informací
Ministerstva zahraničních věcí ČR, Praha.
Odpovědný redaktor PhDr. Vladimír Chaloupka